EMANUEL

MORAVEC

Děje a bludy

ORBIS - PRAHA

EMANUEL MORAVEC

5652
1266

Děje a bludy

O ŠÍŘCE EVROPSKÉ CESTY,

O ZAROSTLÉ NÁRODNÍ PĚŠINCE

A NEJVÍCE O TÉTO VÁLCE

I-M-86

1 9 4 2

NAKLADATELSTVÍ ORBIS, PRAHA

003(UKF)
758 964
NÁRODNÍ KNIHOVNA ČESKÉ REPUBLIKY
Rezervní fond
1
NÁRODNÍ KNIHOVNA
1003139430
1003139430
NÁRODNÍ KNIHOVNA ČESKÉ REPUBLIKY
UKF
9
rer.
18/UK 1890
54 H 405226

Copyright 1942 by Orbis, Prague

Veškerá práva vyhrazena

ÚVOD

Tato úvaha byla napsána v září a v říjnu 1941 a mohla by být proto právem považována za zastaralou, kdybych byl v ní neuvedl několik skutečností, které zůstávají pro český národ programem.

Jen takový program má trvalou hodnotu a budovatelskou sílu, který je odvozen z dobře zhodnocených skutečností. Proto se v této úvaze také tolik zabývám druhou světovou válkou, která se stala rádlem, jež obrací půdu celých pevnin a tak je připravuje k setbě idejí veliké národněsocialistické revoluce.

Od podzimku 1941 se mnoho událo. Strašlivá a nebývalá zima přivodila zastavení operací na východě. Německé armády přešly tam do obrany, o kterou ztroskotaly všechny zimní bolševické útoky. V prosinci začali Japonci válku proti Spojeným státům. Tím se válčící tábory uskupily už s konečnou platností. Není již žádné neutrální velmoci a proto se dá nyní kalkulovat strategicky zcela přesně. V severní Africe ztroskotala veliká britská ofensiva, na kterou odpověděl maršál Rommel tak strašlivým odvetným úderem, že se se svými vojsky přiblížil na 150 km k Alexandrii. Porážky sovětských armád pod Charkovem, na Krymu, kde padl Sevastopol, a mezi Doncem a Donem představují souvislou strategickou akci s tím, co se nyní děje v severní Africe.

Na Dalekém Východě Japonci vypudili Američany z Filipin a Angličany z Malajska, Singapuru a Burmy. Obsadili celou Ho-

landskou Indii, vnikli na Novou Guineu a na Aleuty. Zlomili americké válečné loďstvo a britské těžce pochroumali. Na východní hranici Indie vzniklá britská fronta zády obrácená k britské frontě severoafrické v Egyptě. Japonské ponorky se objevily už v Rudém moři a u Madagaskaru. Od východoindické fronty, kde stojí Japonci, k sovětské frontě na dolním Donu, kde koncem července stáli Němci se spojenci, je pravda 5000 km, ale před půl rokem byly tyto fronty od sebe vzdáleny 6500 km. Německé armády jsou v polovině roku 1942 zavěšeny nad Kavkazem a ohrožují Suez. Japonci na hranici Indie, to není také pro Angličany nic příjemného. Americký tisk už přiznává, že mocnosti Paktu tří dnes jsou pány více než poloviny strategických surovin světa, vyjma snad naftu. Při tom válečná výroba mocností Osy není vydána nebezpečí decimování na mořích, jako výroba Anglie a Spojených států.

Rok 1942, jak je vidět, bude rozhodujícím v této druhé válce světové. Nepřítel sklidil letos do půle července těžké porážky na frontách zbraní, ale i u nás na frontě propagandy byl potřen jak náleží. Všechny jeho pokusy získat český lid pro odboj proti Velkoněmecké říši selhaly. Mnoho jsme se přiblížili od bludů k pravdě dějů. Proto píši tyto řádky v radosti a s uspokojením. Ustálila se nejen strategická situace na celém světě, nýbrž, a to je pro nás hlavní, také český poměr k naší Velkoněmecké říši, který se pokoušeli kalit britští a židovští agenti. Všem rozumným Čechům je dnes jasné, že naším státem je Velkoněmecká říše a že také Češi mají svého velikého Vůdce v Adolfu Hitlerovi a v bratrském národu německém svého mocného a spolehlivého ochránce.

V Praze, v červenci 1942

Emanuel Moravec.

Válka, kterou prožíváme a která vstupuje do třetího roku, vzrostla nejen v rozměrech, nýbrž také v problémech tak, že dávno už zastínila všechny ty slepičí národní starosti, na kterých si zakládali různí ti lidé nejen u nás, nýbrž i jinde v Evropě.

Evropský problém už dávno přerostl národní plůtky a stružky. Proto je zbytečné napomínat, varovat a přesvědčovat. Starý nacionalismus evropsky provinční, evropsky maloměšťácký, svárlivý a chlemstavý, tento nacionalismus s odporným sentimentálním zápachem, v křiklavých hadrech komedianta, je zatlačen z náměstí, kterým pochodují nyní evropští národové v jednotném šedém stejnokroji bojovníků za společnou věc.

Přestal jsem si už hrát na českou Kassandru. Žít bude zítra z evropských národů to, co je životaschopné a odvážné. Píši, abych nechal zde dokument s datem. Kdo rozumí, půjde za životem, kdo je od bohů proklet a potrestán slepotou, skončí v propasti. Na tom jedinec nic nezmění. Proto v této úvaze je už velmi málo o české otázce a zato více vysvětlování dějů současné války. O českých bludech jsem se nahovořil za uplynulé dva roky více než dost.

Po národě německém, italském a španělském měli Češi jako první z ostatních národů kdysi zakletých v demokracii nejlepší start do Nové Evropy. Ale výhody startu může využít k vítězství jen běžec stejně vytrvalý jako jeho soupeři. Kdo má slabý dech, tomu nepomůže náskok. Že někteří čeští krajánkové si

15. března 1939 u startu sedli na bobeček, místo aby vyrazili, bude jen jejich veliká škoda.

Přesto věřím, že všechny snahy londýnských bludiček a semitského spiklenectví nevypáčí už český národ z Nové Evropy. Neudělají z něho národ poznamenaný, národ evropských vyhoštěnců. Češi nezahynou pro to, aby Anglie žila.

V Praze, v říjnu 1941.

E. M.

Z ROZVALIN NA NOVÉ PŘEDNÍ STRÁŽE

Velmi těžké je vykládat slepému, který nevidí od narození, co jsou to barvy. Ptá se, zda barvy jsou teplé nebo studené, ostré nebo tupé, jak zapáchají, kolik váží. Proto je tak těžké, aby si příslušníci dvou různých kultur, i když hovoří jedním jazykem, dobře porozuměli. Každý je totiž více nebo méně slepý pro city, sociální a morální hodnoty toho druhého, pro jeho umění i pro jeho způsob vyjadřování.

Propast mezi dvěma jazyky nebyla nikdy tak široká jako propast mezi dvěma kulturami a mezi dvěma epochami, ve kterých generace vyznávaly určitý názor na svět a životy. Kultury představují uzavřené světy, proto rasa má vždy blíže k určité kultuře než jazyk. Kultury jsou také více skloubeny s vírou než s mluvou.

Nová víra dávala základ nové kultuře. Víra posilovala duši a jen ze silných duší rodila se silná kultura, která byla vždy spojena s hladovějícím duchem, zatím co civilisace byla a zůstane pohodlím těla. Proto kultura nikdy nebyla v souvislosti s přepychem a požitkářstvím, s mamonem. Kultura měla vždy blíže k práci než ke zlatu a proto modlitba posvěcená prací dávala člověku ono štěstí, kterému jsme si navykli říkat „plný život".

Odbočil jsem trochu. Chtěl jsem psát o věcech, které jsou prostší. Ale to se stává, že se člověk nechá unést myšlenkami. Jak jsem přišel na kulturu a civilisaci? Porovnával jsem náš národ s národem německým. Válka trvá už přes dva roky. Jděte po velikých německých městech, kde kdysi byly kavárny plné. Nikde nespatříte ony mužské a ženské povaleče v dopoledních a odpoledních hodinách. Každý pracuje. Ženy ze všech vrstev si nyní zvykly na práci a na to, že od rána do večera jsou v kole.

Nedávno mi jedna dáma v Berlinu řekla: „V míru jsme měli více starostí a více mrzutostí, poněvadž jsme měli mnohem více času na sebe a na dloubání do věcí, které byly proto pro nás tak důležité, poněvadž sami jsme byli tehdy nasáklí pohodlností a nudou bez cíle. Dnes nás práce chrání před pustým a zbytečným tlacháním."

Německý národ pracuje nyní tak jako žádný jiný. Osmdesát pět milionů Němců zastiňuje svým výkonem 250 milionů pracovníků světa, proti kterému stojí Německo v boji. Ve světové válce nebylo této, skoro bych řekl posvátné jednoty německého národa v usilovné práci. Za znamenitou a nevídanou německou brannou mocí stojí stejně znamenitá a nevídaná armáda pracovníků, ve kterou se proměnil celý německý národ od vedoucí vrstvy do posledního dělníka, od inteligence až k poslednímu čeledínu.

Na druhém břehu, v Anglii a Americe, se velmi mýlí, domnívají-li se, že německý národ začíná podléhat únavě z této války. Všechno může být pravdou, jen to jediné ne. Tato válka je v Německu provázena zvláštním zjevem. Potřeby války sblížily ještě více pracovníky hlav s pracovníky rukou.

Toto veliké vyznávání práce, které z bývalých tříd a stran udělalo svorný, vážný a obětavý národ, stává se pomalu součástí veliké víry. O víře víme, že protivenství ji posilují, že má své mučedníky. Víra je službou něčemu více, než je náš droboučký život. Je to služba příštím pokolením, lepšímu zítřku, velikému ideálu.

Německý národ potkalo štěstí, že má opět veliký cíl. A proto jsou Němci bohatší jiných národů. Je to bohatství vzdálené od zlata, které činí člověka zbabělým a pohodlným a dělá z něho opuštěného trosečníka v moři lidí.

A uprostřed německého národa žije národ Čechů, který dnes se svými osmi miliony duší představuje v rámci Velkoněmecké říše jen 9% jinojazyčnou menšinu. Tato menšina má kulturní autonomii, svou vládu, své samosprávní úřady.

Řekl jsem, že mezi kulturami jsou větší propasti než mezi jazyky. Český národ ve své kultuře je asi tam, kde byl německý národ před osmi lety, kdy Adolf Hitler se ujal vlády a začal přetavovat německé duše a přestavovat německou prohnilou demokracii v německou národněsocialistickou kvádrovitost.

Slepý nechápe, nevnímá barvy. Také kultury jsou k sobě v mnohém slepé. Slepí jsou i staří k mládí. Slepí jsou také mnozí Čechové k tomu, co se odehrává dnes v Evropě a k tomu, co prožívá a čím žije německý národ.

U nás, v šerých dálkách, kdysi z mnoha kmenů, které obývaly českou kotlinu, česká knížata v krvavých půtkách a hrůzách svařovala dohromady budoucí český národ. Zanikli Bodrci, Lutici, Pšované, Dúdlebi, Lemuzi, Lučané, Děčané, Litoměřici, Zličané, Sedličané, Netolici, Domažlici, Chorvaté a zůstali jen Češi, tak jako dnes ustupují do stínu Bavoráci, Sasíci, Virtenberáci, Pomořané, Prusové, Rakušané a zůstávají jedině Němci.

V zápětí po sloučení všech německých zemí dochází k sloučení Evropy ve vyšší, soběstačný pracovní celek na rozdíl od Evropy minulé, která představovala, připoutána na britskou libru, druh kolonie, neschopné užívat všech plodů své práce, poplatné britskému kapitálu, zneužívané britskou politikou a zkrvavené britskou strategií.

Český národ, kterému britská politika dopomohla k přechodné samostatnosti, těžce chápe, že tato samostatnost byla vlastně velmi prohnaným druhem poplatnosti a politického nevolnictví. Britská politika nepotřebovala sjednocenou Evropu, jako před jeden a půl stoletím byla proti sjednocení amerických států.

V Evropě jsou nyní poměry poněkud složitější, než byly svého času v Americe, která byla britskou kolonií a kde americké státy se po dobrém sjednotily proti přemoci Anglie. Anglii tehdy také ani za mák nepomohla její převaha na moři.

Anglie našla v Evropě četné spojence proto, poněvadž v celé řadě evropských států byli na čelných místech příslušníci semitské rasy, kteří ovládali tyto státy především hospodářsky. Evropské hospodářství bylo v židovských rukou a tím také evropské

NÁRODNÍ KNIHOVNA ČESKÉ REPUBLIKY UKF 10

státy byly v židovských rukou politicky. Anglie užívala odedávna Židů jako svých agentů, hlavně ve světě hospodářském. Nakonec však z podřízených se stali v Anglii společníci firmy, které se říká Britské imperium.

Hospodářství na Západě bylo řízeno Semity a Semité řídili také politiku Západu. Řídili ji protiněmecky od okamžiku, kdy Adolf Hitler vyhlásil Židům boj a kdy je vypudil z hospodářství, politiky a kultury německého národa.

Mezi inteligencí Západu a těch zemí, které se přimkly k západním velmocem, pokládalo se za příznak špatného vychování, mluvilo-li se podezřívavě o Židech a tvrdilo-li se dokonce, že Židovstvo tvoří jakousi světovládu, která je nadřaděna Britskému imperiu a hospodářské síle Spojených států. Vzpomínáme ještě na marný boj se Židovstvem, který podnikl na svou pěst miliardář, velkoprůmyslník Ford. Končil jeho kapitulací. Byla to vzpoura průmyslového kurfiřta proti průmyslovému a kapitálovému císaři, proti židovské světovládě.

Židé a kapitalisté byli na příklad proti družstevnictví, které vyřaďovalo meziobchod a komisionářství, kde Židé měli vedoucí slovo. Židé byli proti sjednocování konsumentů, proti sjednocování producentů, nebylo-li toto sjednocování jimi přímo kontrolováno a využitkováno. Židé byli také proti sjednocení Evropy, poněvadž to znamenalo ohrožení nejvýnosnějších obchodů s drobnými ješitnými státy. Po této stránce se tedy hospodářský židovský program v Evropě kryl s politickým programem Anglie, která, aby panovala, rozdělovala a rozsévala mezi evropskými národy svár. A čím více bylo evropských států, tím lépe se daly hospodářsky oškubávat. Deset drobných sedláků se dá mnohem pohodlněji hospodářsky vyssávat než jeden velkostatkář, který dovede hospodařit. Židé si nepřáli, aby Evropa byla dobře řízeným velkostatkem. Pracovali naopak k tomu, aby Evropa byla rozdělena na největší možný počet chalupníků hospodářsky slabých, zadlužených a proto poddajných.

Vím, jak se u nás hledělo třeba ještě před třemi lety na Hitlerův protižidovský boj. Bohabojní arijci se rozčilovali a věřili

všemu, co jim židovský tisk k věření předkládal. Při tom čeští arijci žili vlastně v hospodářské beznaději. Neměli dětí, poněvadž nevěřili, že tyto děti neumrou hlady anebo že jim nezůstanou na krku do nejpozdnějšího stáří, jako nezaměstnaní. Pamatuji se na jednoho štábního kapitána, který už za Rakouska byl hejtmanem a v republice nebyl dvacet let povýšen, takže ač postoupil do bůhvíjaké platové stupnice, stále měl plat buď stejný anebo dokonce nižší. Ve staré republice totiž ministři financí šetřili na sanace zkrachovaných židovských bank tím způsobem, že čas od času státním zaměstnancům pořádně strhli, aby jim ze strženého postupně po dlouhých letech opět polovinu vrátili. A pak se strhávalo znovu. Ještě hůře bylo s dělnictvem. Jejich vůdcům židovští milionáři, vydávající se ovšem za socialisty, tvrdili, že republika potřebuje vyvážet. Ale aby byla na světových trzích schopna konkurence, musila prodávat levné výrobky a aby výrobky byly levné, musily se snížit výrobní náklady. A poněvadž nejlépe se snižují mzdy, bylo dělnickým vůdcům nabídnuto, aby přijali obecné snížení mezd anebo aby vzali na vědomí, že tolik a tolik procent dělnictva se propustí ze závodů. A tak dělník, který měl měsíčně 800 K, souhlasil, aby mu z toho ubrali 300 K, což bylo vždycky lepší, než kdyby jako nezaměstnaný bral měsíčně 80 K.

A my jsme si tohle hospodářství hrozně pochvalovali, poněvadž tisk a vůdcové politických stran tvrdili, že to je pořádek k pohledání. Za tohoto povedeného řádu stát platil z 8 miliard svého rozpočtu 2 miliardy na brannou moc, jednu miliardu na státní dluhy, nejméně ½ miliardy na nezaměstnané a jednu miliardu na pense. Za tohoto znamenitého hospodářství stát měl nakonec 60 miliard dluhů, aniž se mu podařilo zvýšit daňové příjmy a aniž se mu podařilo snížit nezaměstnanost. Nakonec nejradikálnějším prostředkem k potírání nezaměstnanosti bylo zvýšení služební doby v armádě a výroba zbraní. Obé stálo peníze a ty se opatřovaly půjčkami anebo skrytou inflací. Polovina národa zahálela v podobě nezaměstnaných a předčasných pen-

sistů a druhá polovina nedojídala, aby prý demokratické hospodářství nehublo.

Hrůzný tanec běsů, kterým bylo hospodářství západních finančníků v evropských státech, dělal starosti několika prozíravým hlavám. Jak to skončí? ptaly se smutně. Státní zadlužení rostlo, platy klesaly, daně stoupaly a s nimi také nezaměstnanost. Jaké bylo z toho východisko? Inflace nebo válka? Sáhlo se po válce, ne ve jménu svatých práv národů, nýbrž proto, poněvadž hospodářsky se už nevědělo kudy kam. Hospodářsky zanedbané a neobyvatelné stavení, kterému se říkalo stará poválečná Evropa, se prostě zapálilo, aby spekulant dostal od pojišťovny, co se z ní dá vymačkat. Tou pojišťovnou byly pro peněžoměnce ideály vyssávaných a klamaných národů. Ideály, pro které tito národové a nárůdkové byli ochotni obětovat životy a statky. Nouze, do které špatné západní hospodářství uvrhlo evropské národy, měla být vyměněna za bídu, aby těžké finance a těžký průmysl mohly provést ještě větší koncentraci kapitálů a ještě větší monopolisaci surovin a potravin.

Kdyby v této válce vyhrál západní kapitalismus, svět by byl pak rozdělen jen na dvě vrstvy: na několik desítek tisíc milionářských mandarinů a na sta a sta milionů nádenických kulíů, bez ohledu na vzdělání. Střední stav, o kterém se toho v minulém století tolik napovídalo, byl by zcela zlikvidován. Evropa by se změnila v industriální robotárnu. Životní úroveň Evropana by se nijak nelišila od životní úrovně Číňana nebo Inda. Tam spěl vývoj v poválečné Evropě, rozdělené na 30 států, počítáme-li k ní Rusko a nepočítáme-li k ní Anglii.

Nekřivdím. Pokusím se vám to dokázat.

OD VÝDĚLKÁŘSTVÍ K OBĚTAVOSTI

Víra a rasa mají k určité kultuře blíže než jazyk. Jakmile se v čele národa anebo státu octnou příslušníci jiné rasy a jiného náboženství, přinášejí s sebou i svou kulturu a je-li tato kultura chorobná, nesociální, egoistická, pak máme co dělat s nákazou, která se rozleze postupně do všech údů národa a institucí státu.

Byly doby, kdy vedoucí vrstvy tvořili válečníci, kteří vynikali odvahou a neohrožeností, kázní a věrností, ale kterým šedá práce příliš nechutnala. Zde se uplatňovaly ještě zděděné představy starých časů, kdy k práci se užívalo pouze otroků nebo nevolníků a podmaněných. Této vedoucí vrstvě, která pocházela ze šťastných válečníků, navykli jsme si říkat aristokracie. Její moc a jmění se měřily podle půdy, podle zemědělských hodnot, které byly podstatou bohatství v dobách feudálních.

Ale feudální časy zemědělské převahy vystřídala doba industriální, která zatlačila do pozadí aristokracii v politice a zemědělství, v hospodářském životě států a národů. Za feudalismu moc státu se měřila rozsahem obdělávané půdy. Za industrialismu moc státu už byla vyjadřována v jiných hodnotách, než je půda. Byly to zdroje různých surovin, byly to zámořské trhy a kontrola cest k těmto trhům a surovinám.

V době feudální Evropa představovala harmonický hospodářský celek až do chvíle, kdy se stala pro feudální hospodářskou soustavu příliš těsnou a kdy vedoucí vrstva zradila své sociální poslání jako vůdce národních mas. Tehdy u vedoucí vrstvy požitky zatlačily povinnosti, které byly odjakživa ve zdravém státě připoutány k právům. Čím větší práva, tím větší povinnosti byly s nimi spojeny. Feudalismus zašel na to, že aristokracie se stále

více a více zbavovala povinností k státu a při tom si přisvojovala v čele s králem stále větší a větší práva. Stát byl nakonec velikou plantáží s miliony nevolníků, kteří se dřeli na krále a jeho dvořany-darmochleby. Epochy se hroutí, když vedoucí vrstva zradila své poslání. Jediné z pudu sebezáchovy vybuchují revoluce proti nepotřebné a vydřidušské vedoucí vrstvě, která zatlačila do bídy občany a která mocensky podlomila stát.

Industrialismus, který vystřídal feudalismus, vytvořil převahu měst nad venkovem. Obyvatelstva přibývalo, ale ne na venkově, nýbrž v městech. Průmysl dostal drtivou převahu nad zemědělstvím. Tento průmysl vedl k rozšíření obchodu a k vzniku nového rozsáhlého peněžnictví a k vzniku nové hospodářské formy, kterou nazýváme kapitalistickou.

V industrialismu se z počátku velmi průkopnicky uplatnil třetí stav, který po porážce vedoucích dvou stavů, šlechtického a duchovního, v prvé polovině minulého století, vystoupil na hospodářskou a politickou scénu jako rovnocenný činitel. Ale za podnikavými silnými postavami, které vyšly z třetího stavu a zasáhly vážně do hospodářského a politického života evropských států, začali se tlačiti do popředí příslušníci semitské rasy, kteří se zabývali obchodem a peněžnictvím. Z počátku se Židé drželi značně zpět a pracovali jen zpovzdáli, poněvadž odpor proti nim byl značný. Šlechtic se díval na neurozeného svrchu, ale neurozený občan se vždy, i při své chudobě, díval s výše na Žida, který mu byl cizí vírou, způsobem života, charakterem a tužbami. V té době stále ještě ctnosti a čest byly více než zlato a statky.

Propast, která zela mezi kulturou semitskou a arijskou, mezi křesťanstvím a izraelitstvím, byla příliš veliká, než aby se překlenula několika prkny vytaženými z nové hospodářské budovy industrialismu.

Už Voltaire správně uhodl, v čem spočívá propast mezi křesťanstvím a židovstvím, která je větší než mezi křesťanstvím a mohamedánstvím. Křesťané i moslimové věří v život posmrtný, věří, že utrpení na zemi bude po smrti odměněno. Židé nemají ve své víře dvojí život. Nevěří v život posmrtný. Utrpení na zemi po-

kládají za boží trest a blahobyt na zemi za boží odměnu. Židovské náboženství je proto velmi materialistické a hluboce nesociální. Jsou mu cizí ctnosti jako je obětování se pro bližní, pohrdání bohatstvím a služba velikým ideálům.

Židovský Bůh byl krutý, trestal každého už na zemi a v těžších případech neposlušnosti i na dětech a na příštích pokoleních. Křesťanský Bůh byl otec dobrotivý, dokud byl Bohem katolickým. Reformace, která mnoho žila ze Starého zákona, dala svým vyznavačům Boha přísnějšího a s ním také část židovských představ o odměně poslušného věřícího už na tomto světě. Katolictví mělo odpor k obchodu a peněžnictví. Protestantství ve formě puritanismu nebo kalvinismu se s obchodem a peněžnictvím smířilo. Byly to protestantské země, které se staly prvými pionýry industrialismu a v nich se začala dávat dohromady filosofie humanity, která žádala v prvé řadě *rovnoprávnost mezi kulturou křesťanskou a židovskou,* mezi rasami arijskou a semitskou. Při tom však se ponechávala stranou a v plném přítmí rovnoprávnost mezi národy. Vlastí humanismu je protestantská Anglie, která byla současně vlastí vyvoleného národa britského, nadřaděného národům jiným.

Britské puritánství je křížencem morálky křesťanské se židovskou. Nebylo žádnou náhodou, že obchod s černými otroky byl po dlouhou dobu britským monopolem, jako je jím dnes obchod s diamanty anebo s niklem. Síla, o kterou se Britské imperium nakonec opíralo a ještě dnes opírá, vyvěrá z bohatství, k němuž daly základ poklady uloupené Španělům, Indům a v posledních desítiletích také zlato, lépe řečeno zlaté a diamantové doly, uloupené Burům v jižní Africe. Britské hospodářství a britská moc jsou budovány na moci zlata ve světovém hospodářství.

Poněvadž peněžnímu kapitalismu a obchodu se zlatými hodnotami rozuměli nejlépe Židé, na konci XIX. století vzniklo tiché spojenectví mezi Angličany a Židy, kteří kontrolovali značnou část evropského i amerického hospodářství a tím byli také nejvhodnějšími pomocníky britské politiky evropské i světové. Tento neviditelný a tajný spolek sjednala britská vedoucí vrstva se Ži-

dovstvem v okamžiku, kdy německý průmysl a německý obchod začaly vážně ohrožovat průmysl a obchod britský. Válka světová byla konkurenčním bojem mezi industrialismem britským a německým. V tomto boji Židé stáli na straně Anglie. Židé připravili tehdy také vstup Spojených států do války.

Po světové válce, ve které se Anglie zbavila svých dvou nejnebezpečnějších konkurentů, Německa a Ruska, Židé převzali v Evropě úlohu jakýchsi britských místodržících. Ujali se vedení revolučního Ruska a spoutali dokonale hospodářství poválečného Německa, ovládli hospodářství v tak zvaných „následnických státech", jako byly Československo, Rumunsko a Jugoslavie. Spoutali hospodářsky Rakousko, Maďarsko, přitiskli k zemi Polsko a dosáhli rozhodujícího hospodářského i politického vlivu v poválečné Francii. Britská zpravodajská služba měla v Židech ty nejlepší informátory, ovšem jen do té doby, dokud židovská kritičnost a prohnanost nebyla oslepena nenávistí.

Ale to všechno nezabránilo hospodářským úbytím, které po světové válce už za deset let zachvátily celý hospodářský řád, zbudovaný na přízračné hodnotě zlata. Triumvirát utvořený z Anglie, Židovstva a zlata začal se od zlata drolit. Veliká hospodářská krise z let 1929—33 a po ní následující ozvuky v letech 1936—37 ukazovaly, že Anglie si našla ve zlatě a v Židech spojence ne právě nejsilnější a že řád, postavený v Evropě a ostatním světě na britské mocenské politice, nemá dost pevné trámoví.

Anglie začala odvolávat své kapitály z Evropy, Spojené státy ji následovaly. Britské a americké zlato představovalo v Evropě vlastně okupační armádu, jejímž štábem bylo Židovstvo. Tento ústup britského a amerického zlata z Evropy znamenal současně pokles britského a amerického vlivu na starou Evropu. S poklesem sil zlata v Evropě klesl také vliv Židů, kteří manévrovali zlatem podle pokynů britských světovládců.

Zde Židé totiž sami sebe nepříjemně doběhli. Řekl jsem, že angličtí puritáni zapřáhli do své káry naložené zlatem židovské spřežení. Až do konce XIX. století Angličan byl kočím a Žid

mezkem, třeba jen na oko. Po světové válce židovské spřežení před britskou károu nedalo se už řídit kočím, nedbalo, jak trhá opratěmi a jak práská bičem. Zastavovalo, kdy se mu zlíbilo a volilo také směr, kterým jelo. Kočí se pouze vozil, i když seděl na kozlíku. Spokojil se nakonec tím, že se se spřežením domlouval. Anglie nebyla už řízena svou průmyslovou, peněžní a loďařskou aristokracií, která užívala služeb Židů. Anglie po světové válce byla pod společnou aristokraticko-semitskou správou. Za této správy světové hospodářství, diktované z Londýna a Nového Yorku, utrpělo hrozné ztráty a couvalo na všech frontách. Za ustupujícím zlatem rostly armády nezaměstnaných. Celá poválečná Evropa, vybudovaná na složité britské osnově hospodářsko-politických pout, začala se chvět. Prosila o nové úvěry, ale ty nebylo z čeho poskytnout, její průmysl pomalu stydl, zemědělství šlo vstříc bídě a dělnictvo hladu.

A tehdy přišel v Německu k vládě Adolf Hitler, který hlásal otevřený boj oběma spojencům Anglie: zlatu a Židům. Poválečné Německo bylo nevolníkem zlata, jež bylo spravováno Židy. Inflace a těžká léta poválečná německý národ doslova svlékly z košile. Všechny úspory německého národa byly zničeny. Jeho jediným majetkem nakonec byly ruce a hlava.

Proto, když západní kapitál v letech třicátých se z Německa stáhl, německý národ hledal záchranu na jiném břehu. Rozloučil se se starým světem, představovaným falešným humanismem, nepravdivou demokracií a s židovskými poručníky, kteří mu vládli ve jménu londýnských a newyorských bankovních domů. Německo zachvátila národněsocialistická revoluce jako očistný plamen. To nebyl jen boj a vzpoura, které měly sjednotit německý národ uprostřed Evropy a vrátit mu starou hospodářskou soběstačnost a sílu. To bylo něco víc. Národněsocialistické Německo tím, že vyhlásilo boj Židům a zlatu, že se postavilo za malého, hladového, práce zbaveného člověka, stalo se hnutím širokých mas, hnutím socialistickým, které však pohřbilo prolhaný třídní boj v jednotě celého národa.

Národněsocialistické Německo bylo najednou koulí, kterou nemůžeme na žádném konci uchopit. Zde západní kapitál nemohl manévrovat proti vládě ani politickými stranami, ani třídami, ani zlatem. Tím, že Židé byli z německého národa vyloučeni, agenti kapitalismu stali se v Německu bezmocnými. Zatím co se dovedli vetřít na vedoucí místa nejen v komunistické a sociálně-demokratické straně, ale i u nacionalistů, národněsocialistická strana dělnická v Německu byla pro ně neprodyšně uzavřena a tím také všechna politická, hospodářská a kulturní místa ve státě.

Poněvadž Židé se snažili přizpůsobiti se Němcům a často přestupovali ke katolictví a protestantství, aby touto oklikou se dostali na vlivná místa, v Německé říši vydali rasový zákon, podle kterého je z německého národa vyloučen každý, kdo je Žid anebo má židovské předky, bez ohledu na vyznání.

Německý národní socialismus provedl ostré rozdělení kultur, představovaných arijským křesťanstvím a semitským Židovstvem. Nevedl jej k tomu pouze poměr Židů ke kapitálu, ke „zlatému teleti", nýbrž vedla jej k tomu také dějinná odpovědnost za budoucnost německého národa.

Židovská kultura je stará. Nikdy se neslila s kulturou křesťanskou, jako na příklad kultura římská s germánskou a galskou. Židovská kultura jiné kultury pouze mrzačila a oslabovala. Židé žijí v jiném světě, kde není ušlechtilosti, rytířství. Žijí ve světě bez srdce a bez lásky. Ve světě, kde statečnost nahrazuje lest, kde moudrost nahrazuje prohnanost, kde charakter nahrazuje vypočítavost a krutost. Lev vedle hada. To je sousedství arijce se Semitou.

Německý národ měl před sebou těžký, přetěžký boj, ve kterém jako nepřítel vnější jasně se rýsovala plutokracie násobená židovstvím. V tomto boji každá slabost, méněcennost uvnitř národa byly pátou kolonou, bojující za barvy nepřítele. Boj proti sobectví, prospěchářství a chamtivosti, které naočkovalo Židovstvo národům, do nichž se přimísilo, tento boj byl podmínkou německé

síly a poslušnosti. Židé podmaňovali a rozkládali arijskou rasu. Japonci od počátku, kdy se dostali do styku s Evropany, vystříhali se úzkostlivě styků se Židy, po vzoru všech národů Asie. Věděli dobře proč, a dnes také víme, proč Japonci stojí na straně Německa v jeho boji o nový řád.

VELIKÁ VÁLKA ŽIDOVSKÁ

Mne sama mrzí, že úvahy o současné válce musím začínat širokým výkladem o židovské otázce. Není však zbytí, poněvadž tuto válku nemůžeme už bez židovského prvku dobře vysvětlovat. Skutečnost, že židovství se prokousalo až na střechu západní plutokratické civilisace a zkalilo křesťansko-arijskou kulturu, má v sobě cosi tragického. Je to „Untergang des Abendlandes". Semité se odjakživa dostávali do čela epoch, které dodoutnávaly. Proto také nemohli nikdy založit vlastní stát, poněvadž židovské kultuře přes všechnu náboženskou kázeň chybí sociální cit pospolitosti. Máme-li Židovstvo s něčím plasticky srovnat, tedy s plouživou noční zvěří, která dovede dobíjet nemocné epochy, která jen z položivého organismu dovede trhat veliká sousta. Jako pták bouřlivák ohlašuje bouři, tak židovské vrchnostenství ohlašuje konec určité doby a počátek jiné, která se začne rodit v bolestech.

Proto židovský mamonář měl vždy mnoho společného s rozmařilým aristokratickým darmošlapem. Oba byli příživníky společnosti a žádnými vedoucími, nejvýš vydřiduchy. Zákon úlu je stejně neúprosný jako zákon sociální užitečnosti. Také lidská společnost v určitém okamžiku se vzepne proti trubcům, proti nakaženým, proti zbabělým, proti asociálním jedincům, vrstvám a rasám. Vypudí je ze svého úlu a toho, kdo klade odpor, ubodá.

Nemůžeme se zlobit na železo za to, že reziví a na krávu, že netančí. Žid nemůže za svou povahu, která je dána rasou a tisíciletou strohou výchovou náboženskou. Černoch také nemůže za svou kůži. Proto pro Žida i pro nás musí být samozřejmé, že se naše cesty rozcházejí. A rozcházejí se proto, poněvadž Evropa

vstupuje dnes do nového heroického údobí, které se dostavilo kdysi též po zhroucení hospodářské soustavy starého Říma. Začíná éra *dělnická,* na rozdíl od éry kapitalistické a předkapitalistické éry feudální. *Dělníkem bude v budoucnu každý, jako byl kdysi každý křesťanem.* Práce se stane vírou a zbožnost bude prací.

Nová Evropa dělníků, budovaná na práci, nemůže potřebovat mezi sebou národ, který nikdy hrdinsky nežil, kterému chybí sociální ctnosti a který byl cele ve službách plutokratického kapitalismu.

O některých eskymáckých kmenech se vypráví, že před nástupem k velikému pochodu na sever usmrcují své starce, poněvadž se obávají, že by tažení nevydrželi a že by zdravé zdržovali. Dnes před tažením za novými ideály se rodina evropských národů musí také zbavit všeho nezdravého, degenerovaného, neschopného; tu jsme opět u trubců, které v rodině evropských národů představuje v prvé řadě národ židovský. Snad bychom ono údobí v dějinách Evropy, které vystřídává kapitalismus *laboretismem,* mohli navázat dobou, která se snaží o nový pracovní řád.

Když kdysi Galvani pozoroval škubání žabích stehýnek na měděném drátě, ani zdaleka se nenadál, že tímto okamžikem začíná řada velikých objevů a že tu jde o novou netušenou energii, která promění celou tvář světa. Přirovnání snad pokulhává, ale něco podobného máme také s německým národním socialismem, když toto hnutí začalo se ujímat v německé mase. Vyjma Adolfa Hitlera nikdo netušil, že tu jde o počátek nové epochy a o přestavbu celého světa.

Židé na příklad tvrdí, že jsou proti autoritativnímu režimu, ale zapomínají dodat, že jsou jen proti takovému autoritativnímu režimu, který jim neposkytuje volnost v jejich hospodářských a politických rejdech. Proto nebyli proti krvavé diktatuře Stalinově, ale zato divočeji a přímo nepříčetně nenávidí vládu Adolfa Hitlera. Hrozny, které visí příliš vysoko, lišky vždy prohlašují za kyselé, nedozrálé a životu nebezpečné. Hrozny rostoucí příliš vy-

soko, to je právě něco z poměru Židů k německému národnímu socialismu.

Židé šli vždy s tím, kdo vládl, a uzavírali s ním tichou obchodní smlouvu, kterou ovšem rádi obcházeli. Jediné v Novém Německu nedala se tato obchodní smlouva s vládou Adolfa Hitlera sjednat. To byl jeden z případů, kdy Židé po dlouhé době nemohli se dohodnout s vládou mocného státu a proto mu vyhlásili boj.

Válka, kterou nyní prožíváme, je ve své podstatě velikou *válkou židovskou*. Myslíte, že Anglie s Francií by byly zasáhly do konfliktu Adolfa Hitlera s Polskem? Vyhnuly se pomoci Československu, proč by si byly pálily prsty k vůli koridoru, který žádal Adolf Hitler od Polska zpět? Zde po prvé s velikou váhou zasáhlo do hry Židovstvo.

Před touto válkou bylo na německém území, počítaje v to Protektorát a Slovensko pod ochranou Říše, necelý jeden milion Židů. Po skončení tažení proti Polsku bylo už jich pod německou správou 2 700 000. Po obsazení Dánska, Norska, Holandska, Belgie a severní Francie přibylo k tomu dalších 300 000. V létě 1940 německým zákonům podléhalo v Evropě přes 3 miliony Židů.

V okamžiku, kdy k Paktu tří přistoupily Maďarsko, Rumunsko a Bulharsko, pod zvláštní kontrolou rasovou se octlo a z národů, mezi nimiž žili, bylo vyloučeno dalších 1 a půl milionu Židů. Po obsazení Balkánu v roce 1941 k tomu třeba připočíst asi 200 000 Židů žijících v bývalé Jugoslavii a v Řecku. Na území Německa a jeho spojenců v červnu roku 1941 žilo 4 700 000 Židů, *tedy právě tolik, jako v sovětském Rusku*. V celé Evropě a na Sibiři žilo přibližně 10 200 000 Židů. Z toho pod kontrolou Německa a v sovětském Rusku 9 500 000. Zbývajících 700 000 Židů žilo v Anglii, Irsku, neokupované Francii, ve Švýcarsku, Portugalsku, Švédsku a Turecku.

Tyto číslice nám nejlépe ukazují politické povětří, které nastalo v Evropě na počátku roku 1941. Po porážce Francie půl milionu Židů v Anglii společně s 5 miliony Židů v Americe začalo pracovat o posledním semknutí všech sil proti „nacismu“,

když se tehdy ke vší hrůze ukázalo, že Anglie s Francií jsou na Hitlerovo Německo slabé.

V té chvíli Židovstvo na celém světě bylo rozděleno takto:

Pod kontrolou Německa a jeho spojenců	4 700 000
Pod ochranou Anglie v Evropě, Africe a Asii . .	2 000 000
V Americe (z toho 4½ mil. ve Spojených státech)	5 000 000
Na území sovětského Ruska po obsazení baltických států	4 700 000
Na celém světě	16 400 000

Těchto 16½ milionu Židů, kteří tvoří jen 0,8% obyvatel zeměkoule, mělo však ve svém majetku a pod svou kontrolou do této války nejméně třetinu světového kapitálu. Proto se nesmělo nikdy hovořit o moci Židů a proto se slovo Žid nesmělo ani vyslovovat. Na to byly veliké společenské, hmotné a velmi zákeřné tresty.

Nyní si představme, že ze 16½ milionu Židů skoro 5 milionů bylo zbaveno svého vedoucího postavení v celé západní a střední Evropě, uvážíme-li, že protižidovská opatření zavedly také neokupovaná Francie a Španělsko. V Evropě bylo Židům, jako plutokratům a hospodářským trubcům odzvoněno. V Evropě bylo také odzvoněno Anglii a jejímu kapitalismu. *V Evropě byla dokonale na hlavu poražena koalice britsko-židovská.*

Na podzim roku 1940, kdy Anglie se chvěla předtuchou německého vpádu, světové Židovstvo nařídilo obecnou mobilisaci svých sil. Cílem této mobilisace bylo všemi prostředky zavléci do války Spojené státy, kde měli Židé 4½ milionu souvěrců, a sovětské Rusko, kde měli na 5 milionů souvěrců. V Japonsku byli Židé bezmocní, poněvadž se tam žádný Žid nedomohl vlivného postavení a poněvadž tam pomalu ani žádný Žid nežije. Židům se proto nepodařilo zabránit podepsání Paktu tří mezi Německem, Italií a Japonskem na podzim roku 1940. Ale za to se jim v lednu roku 1941 podařilo ve Spojených státech protlačit zákon, umožňující půjčku a prodej amerických zbraní Anglii. Současně byly v plném proudu nejsložitější diplomatické, hospo-

dářské a rasové ofensivy na vládce v Kremlu, jejichž cílem bylo podkopat dohodu německo-sovětskou ze srpna 1939 a v každém případě znemožnit, aby Německo mohlo nakupovat v sovětském Rusku suroviny a potraviny za své znamenité výrobky. Tato podkopná práce světového Židovstva v sovětských končinách musela se provádět velmi obezřetně, poněvadž Německo, bojující proti Anglii, lámalo současně britský tlak, kterému bylo Rusko přes sto let vystaveno, už dávno před sovětským režimem jak v Blízkém Orientě, tak v Černomoří.

Židům šlo o to znemožnit všemi prostředky, aby Německo se dohodlo se sovětským Ruskem o dědictví po Anglii v Evropě a v Asii. Dále šlo o to znemožnit úzkou hospodářskou spolupráci obou těchto kontinentálních velmocí. Židům v Anglii a v Americe bylo jasné, že po porážce Anglie nehrozí jim jen ztráta starých hospodářských posic v západní a střední Evropě, nýbrž také konec příjmů z velmi šťavnatých podniků v Africe a v Asii. Ale to by nebyla bývala ještě všechna běda, která je strašila. Spolupráce Nového Německa se sovětským Ruskem mohla nakonec přivodit *v Rusku protižidovské hnutí,* ke kterému tam nikdy nebylo daleko. Rusko nesmělo být nakaženo německým rasismem, Rusko musilo být odtrženo od Německa a nakonec zasazeno do fronty proti Německu.

Adolf Hitler nejednou prohlásil, že nikdy neměl v programu zničení Britské říše, ale vždy zůstal věren svému programu zbavit německý národ Židů a vytlačit je z hospodářského a politického života všude tam, kde do toho mají Němci co mluvit. A po německém vítězství nad Anglií by Němci asi mluvili do věcí celého evropského kontinentu a 5 milionů Židů by přinutili žít jako jiní národové, t. j. aby měli ve svých řadách 90% pracovníků rukou a 10% pracovníků hlav a ne, jako to bylo dosud, že na Západě žádný Žid se neživil prací, ze které vznikají mozoly na rukou a při které se cedí pot.

V Britském imperiu na jednoho Angličana se dřelo 10 příslušníků jeho kolonií a dominií. Šestnáct milionů Židů na světě mělo ještě smělejší program, který byl už skoro uskutečněn. Na

jednoho Žida se mělo dřít 100 příslušníků jiných ras a z toho bylo 50 arijců.

Prostředkem, který měl Židy přivést k této světové moci, byla soustava plutokratického kapitalismu na Západě a sovětský komunismus na Východě. Ačkoliv v sovětské říši Židé tvořili jen 2½% všeho obyvatelstva, v komunistické straně, která sovětský stát ovládala a která měla jen 2½ milionu členů, bylo přes 600 000 Židů, tedy přes 25%, a na vedoucích místech v sovětském státě 75% vysokých hodností bylo obsazeno Židy.

Žid komunista a Žid kapitalista byli si vždy rasově blíže než vražedné politické nepřátelství obou soustav dalo tušit. Vrána vráně oči nevyklovala. A tak se tedy stal sovětský Žid spojencem Žida kapitalisty. Ani tomu, ani onomu nešlo o to, aby sloužil nějakému ideálu. Pro toho i pro onoho ideály byly koněm, kterého si osedlal, aby docválal k moci a blahobytu.

Zde právě musíme hledat příčiny německo-sovětského konfliktu. Přičinili se oň v této veliké židovské válce Židé.

PO PORÁŽCE V EVROPĚ ÚSTUP Z AMERIKY

Židé vypracovali už v roce 1939 veliký plán na zdolání Adolfa Hitlera, ale tento plán měl dvě nešťastné vady. Židé si myslili, že Nové Německo je slabší a koalice Anglie, Francie a Polska silnější, než tomu ve skutečnosti bylo. Proto v roce 1940 přišli s plánem další mobilisace sil, které ještě kontrolovali. Spřežení britského jaguára, galského kohouta a polské orlice mělo se nahradit spřežením britského jaguára s americkým bisonem a sovětským vlkem.

Pro Anglii to byl ovšem velmi bolestný obchod. Spojené státy žádaly za pomoc od Anglie:

1. Všechny britské kapitály investované v Americe;
2. řadu opěrných bodů při východním pobřeží Kanady a Guyany v Jižní Americe a ostrovy v západním Atlantiku;
3. kontrolu kanadského hospodářství a tím také připoutání Kanady k Spojeným státům.

Prakticky to znamenalo, že Anglie se měla vzdát svých hospodářských posic v celé Americe a strategických při americkém atlantickém pobřeží. Jen za cenu ztráty mocenských posic v Americe mohla Anglie dostat pomoc od Spojených států proti Německu v Evropě a proti Italii v Africe. Vyměňovala se tu kráva za kozu proto, poněvadž Židům, bojujícím s Adolfem Hitlerem, nakonec nejde o to, kolik Anglie doplatí na tuto válku, nýbrž o to, aby „nacismus" byl zdolán. Co při tom ztratí Anglie, to opět získají Spojené státy. Židé jsou přec v obou státech doma a u moci. Spojené státy velmi těžce nesly, že Anglie má před východním pobřežím Spojených států předsunutou posici a velmi důležitou leteckou křižovatku a námořní základnu na Bermud-

ských ostrovech, které leží 1200 km na východ od New Yorku. Dále bylo Spojeným státům nepříjemné, že přímo při pobřeží Floridy a u ostrovů Kuby, Haiti a Portorika leží britské souostroví Bahamské. Přímo dráždilo Spojené státy, že před Panamským průplavem mají Angličané ostrov Jamaiku. Anglická fronta, představovaná Novým Skotskem, Bermudami, souostrovím Bahamským, Jamaikou, Trinidadem a Britskou Guyanou se prostě Američanům nelíbila, poněvadž i při stejném válečném loďstvu, jaké měly Anglie a Spojené státy, Anglie byla v Atlantiku vůči Spojeným státům ve značné výhodě; její loďstvo mělo totiž lepší základny proti Spojeným státům než Spojené státy proti Anglii.

Mnoho toho britská propaganda napovídala o tom, jak po ústupu z Evropy Anglie neobyčejně zesílila, poněvadž nyní prý může soustředit své síly za znamenitou obrannou hradbou, která předčí Maginotovu linii, a kterou jsou Kanál a Severní moře. V Anglii mají Židé zvláštní metodu maskování britských neúspěchů. Jakmile Anglie dostane nějaký strategický kopanec, vždycky se rozječí vítězným křikem.

Anglie v červnu 1940 musila nejen vyklidit své staleté posice v Holandsku, Belgii a severní Francii. Anglie nejen musila obsadit africké fronty proti Italii a rozdělit tedy své síly pozemní na frontu ostrovní a africkou, nýbrž Anglie po porážce na evropské pevnině v roce 1940 musila také rozdělit své loďstvo na eskádru atlantickou a středomořskou. Ale to všechno nebyla jediná ztráta, kterou nazveme *vyklizením britských ofensivních posic v Evropě.* Anglie, která na nátlak Židů nechtěla na podzim roku 1940 sjednat s Němci mír, musila bez boje *vyklidit také své ofensivní posice v Americe,* a to byla tedy rázem katastrofa na obou atlantických frontách, evropské i americké. Na obou těchto frontách byla Anglie současně zatlačena do defensivy. Z Evropy ji vypudila německá branná moc a z Ameriky vydřidušství tamních státníků, kteří za 50 starých torpedoborců získali na Anglii tak znamenité posice v západním Atlantiku, že od Anglie neoslabené Německem by je dostaly jen za cenu těžké, vysilující války. Anglii bylo prostě

v roce 1940 velmi zle. Její stará státnická moudrost selhala. Propásla okamžik, kdy bylo možno sjednat dobrý mír.

Anglie nemusila ztratit své výhodné posice u břehů Severní a Jižní Ameriky. Potkal ji tentokrát osud, který dovedla tak mistrně připravovat svým soupeřům v minulých dobách. Zapletla obyčejně svého soka do války, ve které musil nakonec přijít k Anglii s prosíkem o pomoc. A poněvadž neměl čím platit v penězích, platil územím a koncesemi, obyčejně takovými, kterými získala Anglie strategicky. Státníci Spojených států ukázali se tedy dobrými učedníky Anglie ve svém americkém imperialismu.

Ale to nebyly poslední zisky, které inkasovaly Spojené státy od Anglie po její porážce na Západě v roce 1940. Spojené státy začaly ústy svých politiků a vojáků rozhlašovat, že Americe hrozí veliké nebezpečí od Německa, které se zmocnilo Evropy a které se nyní pustí do výbojů také v Africe.

Ze západní Afriky není daleko k východnímu pobřeží Jižní Ameriky. Proto přišly Spojené státy s požadavkem dalších opěrných bodů, ještě blíže ležících k Evropě a k ohroženým Britským ostrovům. Spojené státy se rozhodly k nekrvavé ofensivě v Atlantiku směrem na východ od právě získané čáry Gronsko—Nový Foundland—Bermudy—Bahamy. Rozhodly se, že obsadí čáru Island—Azory—Kanárské ostrovy—Dakar na západním pobřeží Afriky. Tato obranná čára, jak ji v Americe nazývají, měla především chránit Jižní Ameriku proti Evro-Africe.

Ve skutečnosti Spojené státy se snaží vyměnit si v Atlantiku s Anglií posice a získat proti Anglii ofensivní postavení i pro případ, kdyby Anglie válku nějakým zázrakem nakonec vyhrála. Těmto americkým plánům prozatím překáží několik nepříjemných skutečností. Portugalsko, kterému Azory patří, zesílilo značně posádky na svých atlantických ostrovech a Francie se v Dakaru připravila důkladně na americkou návštěvu.

Spojené státy slíbily Anglii pomoc v podobě četného válečného materiálu a v podobě dopravního lodního prostoru. Anglii hrozila dvě nebezpečí: 1. Vpád německé pozemní armády za podpory

německého letectva a loďstva, a 2. blokáda, kterou obstarávají německé loďstvo povrchové, ponorky a letectvo.

Americká letadla, americké torpedoborce, americké korvety a nový americký lodní prostor mohly by snad snížit nebezpečí německé blokády, ale kdo zažehná nebezpečí německého vpádu, kdo zredukuje německou leteckou moc? Německou pozemní a vzdušnou brannou moc bylo třeba někam vylákat, zaměstnat ji daleko od Kanálu a tím alespoň načas odvrátit od Anglie hrozící zkázu. Ale kde vzít nějakou novou frontu? Němci dokonce po ústupu Italů z Cyrenaiky začali do Libye dopravovat vojska. Kdyby se nenašla pro Němce nějaká nová fronta, pak hrozil nejen vpád na Britské ostrovy, nýbrž zle bylo po případě i s Egyptem.

I tu Židé dovedli si vědět rady. Anglie prostě nesmí povolit. Oni se rozhodli bojovat do posledního Angličana, jako se bili do posledního Poláka, Nora, Holanďana, Belgičana a Francouze. Frontu, která by zaměstnala německé branné síly pozemní a vzdušné, mohlo důkladně obstarat pouze sovětské Rusko. Ono sovětské Rusko, kterému se spílalo za jeho tažení proti Finsku, za obsazení Estonska, Lotyšska a Litvy. Ale nebylo už hubováno za obsazení severní Bukoviny a Bessarabie, které odtrhlo od Rumunska, od onoho Rumunska, kterému Anglie spojeneckou smlouvou zaručila integritu; tedy i proti sovětskému Rusku.

V té době (na podzim 1940) už byla v chodu jednání se sovětským Ruskem, jehož náčelník Stalin nebyl lepší svého kolegy Roosevelta v Americe. Chtěl také za pomoc ve prospěch Anglie pořádný bakšiš: přirozeně vliv na Balkáně, obsazení černomořských úžin, pořádný kus Turecka, celé Finsko a kus Norska. Potom byla tu ještě řada Stalinových požadavků v Asii. Anglie, lépe Židé za Anglií stojící, k tomu všemu ochotně přikyvovali. Stalinovi mělo zůstat všechno území, které ve východní části střední Evropy obsadil v letech 1939—40 a vedle toho měl dostat ještě Rumunsko, Bulharsko, evropské Turecko s úžinami a Finsko.

Kolik slibovala Stalinovi Anglie, bylo vidět z toho, co chtěl Molotov v Berlinu v listopadu roku 1940 od Německa. V letech

1939—40 Stalin získal bez boje ve východní části střední Evropy 420 000 km² s 23 miliony obyvatel. Bojem s Finskem získal 40 000 km² asi s 200 000 obyvatel. V listopadu roku 1940 Molotov žádal od Německa bez boje právo na obsazení dalších 670 000 km² s 25 miliony obyvatel.

Aniž by tedy sovětské Rusko pomalu hnulo jen prstem, chtělo okupovat ve východní části střední Evropy: Finsko, Lotyšsko, Estonsko, Litvu, polovinu bývalého Polska, Rumunsko, Bulharsko a celou evropskou a díl asijské části Turecka. Za přihlížení k tomu, jak německá branná moc se namáhá a nepřítele za nepřítelem poráží, za toto přihlížení Stalin chtěl inkasovat celkem 1 130 000 km² se 47 000 000 obyvatel ve východní části střední Evropy. A při tom nebylo jisté, že nakonec Stalin přece jen, až obsadí tyto posice k západu posunuté, se nevrhne na Německo. Proto právem Adolf Hitler tuto sovětskou politiku nazval vyděračskou a nebezpečně podezřelou.

Úspěch britské politiky a židovských intrik v Kremlu, jak už jsem řekl, záležel v tom, že Stalinovy výbojné chuti byly odlákány z Asie do Evropy a tím byla opět jednou nakrátko zachráněna pro Brity Indie. Na ponoukání britských Židů, kterým pomáhali Židé sovětští, Kreml si řekl, že to zkusí a že bude dělat Německu obtíže, že bude vydírat a hrozit. Dodávky nafty a obilin ze sovětského Ruska začaly se zmenšovat a na sovětské západní hranici v sousedství Východního Pruska, Generálního Gouvernementu a v Bessarabii začala se shromažďovat stále větší a větší sovětská vojska, hlavně mohutné sovětské letectvo.

Německé velení nemohlo k tomuto počínání Kremlu trpně přihlížet. Za tohoto špatného ovzduší na východě, kam bylo třeba přeložit mnoho německých divisí a letectva, propukly židovsko-britské intriky také na jihu, na Balkáně. Angličané slibovali, že vytvoří na Balkáně svou frontu, která od jihu bude podporovat sovětský postup k západu a že základnou pro tuto frontu bude území Jugoslavie a Řecka. Protiněmecká britská fronta měla v Evropě v roce 1941 vyhlížet takto: Od nejsevernějších břehů moře Jaderského, podél řek Drávy a Dunaje měla sahat až

k Černému moři, kde by navazovala na frontu sovětskou. Bulharsko mělo být získáno společnými hrozbami britsko-sovětskými. Rumunsko a Maďarsko měly být rozdrceny v jugoslávsko-sovětských kleštích. Srbové s Angličany měli obsadit frontu Terst—Vídeň a Sověty frontu Bratislava—Krakov—Danzig. V té chvíli měla se vojska de Gaullea vylodit v Marseille v jižní Francii a britské válečné loďstvo mělo se zmocnit Toulonu. V severní Italii měly být obsazeny přístavy Janov a Benátky.

Do těchto plánů zasáhla však německá politika, která získala Bulharsko pro Pakt tří a které se podařilo také přesvědčit Jugoslavii, že pro ni bude lépe, spokojí-li se v této válce s blahovolnou neutralitou ve prospěch Německa a Italie, za kterou bude odměněna řeckým přístavem Soluní, který byl dávným snem jugoslávské politiky.

Ale úspěch německé politiky v Jugoslavii přinutil sovětské, britské a americké Židy k poslednímu zoufalému pokusu, jak zachránit protiněmeckou frontu na Balkáně. Stalin, Churchill i Roosevelt spojenými silami provedli v Jugoslavii vojenský puč, který smetl Cvetkovičovu vládu. To bylo 27. března 1941. Německo musilo nyní jednat, nemělo-li přijít o své posice na Balkáně, hlavně o rumunskou naftu, na kterou měli Angličané společně se Sověty nabroušeno.

NÁŠ TRAPNÝ IMPERIALISMUS

Židovsko-britské úsilí, jehož cílem bylo získání nových spojenců proti Německu, neomezovalo se jen na Balkán, sovětské Rusko a Ameriku. Sveřepému nepříteli německého národního socialismu a Nové Evropy šlo také o to, aby v Nové Evropě, Němci sjednocené, způsobili Německé říši co největší obtíže. Židovsko-britská propaganda a její agenti snažili se, hlavně na území německou brannou mocí okupovaném, německou konstruktivní práci všemožně kazit a ztěžovat. Střediskem britsko-židovských intrik proti Říši zůstal však Protektorát, který není okupovaným územím, nýbrž součástí Říše, jejíž ochranu země české dobrovolně přijaly 15. března 1939.

Sedm milionů česky mluvících obyvatel Protektorátu a s nimi celý český národ, který čítá ve střední Evropě na 8 milionů příslušníků, stal se středem a cílem největšího úsilí židovsko-britské propagandy proti Říši. Od roku 1922 český národ byl štván proti italskému fašismu. Všechen český tisk, literatura, rozhlas stál ve službách západního světového řádu, kde komandovala Anglie, a evropského řádu, který chtěla uplatňovat Francie. Za britským světovým řádem a za evropským řádem francouzským stáli ovšem Židé jako vedoucí vrstva. Demokracie byla pro tento diktát peněz a spekulace nejhustším závojem, jaký se za daných poměrů dal politicky proti zrakům lidu utkat. Diktatura byla vždy dílem osobnosti, demokracie byla obratná hra s davy. Demokracie byla proto tak milována, poněvadž se tu lichotilo davům, oněm davům, na které politika těžkého kapitálu rozdělila národy. V demokracii silná osobnost nesměla do čela státu a stejně nežádoucí byl v demokracii jednotný, silný národ. Pro plutokraty v zákulisí politiky a státního

života bylo největším nebezpečím, kdyby jedna hlava vedla jednolitý národ ve státě. Katastrofou však bylo pro šíbry a finanční kurfiřty, když národ sjednocený a klidně pracující pod Vůdcovým vedením se rozhodl zbavit se hospodářského nevolnictví, které mu vnutili kapitalisté v Londýně, v Paříži a v Novém Yorku.

Plutokracie byla proti silným státům. Tvrdila, že to dělá z mírumilovnosti, ale důvody, které k tomu vedly, byly stejné jako ony, které uplatňoval na slovenské vesnici židovský krčmář, když jeden z gazdů začal mluvit proti pití židovské pálenky a proti zadlužování úrody u krčmáře. Kdyby si gazdové přestali vypůjčovat peníze a kdyby přestali pít pálenku, pak Židovi nezbylo než se vystěhovat, nechtěl-li umřít hlady.

Stejně, ale ve velkém, tomu bylo se státy. Velkokrčmáři kapitalismu, kteří nečepovali pálenku z lihu, nýbrž pálenku propagační, velkokrčmáři, kteří opíjeli národy přízrakem demokracie a kteří zadlužovali státy, aby je mohli ovládat, tito velkokrčmáři Evropy nebyli spokojeni s fašismem a později s národním socialismem, poněvadž jim oba režimy hrozily bídou.

Českému národu se hrozně líbila demokracie, jako kloučkovi dřevěná šavlička. Český národ, nedorostlý, ověšený dřevěnou zbrojí, hrozně si zakládal na své politické velikosti. Vládl si sám. Západní vydřiduši jej v tom nechávali. Byl to celkem dobrý obchod. Nás ta hra s dřevěnou šavličkou přišla za 20 roků domnělé samostatnosti na velmi mnoho peněz. Hlavně jsme se pořádně zadlužili a tím na dlouhá desítiletí podepsali svou poplatnost západním lichvářům. V okamžiku, kdy nás v Mnichově drazí spojenci hodili přes zábradlí svého korábu, každý Čech v Protektorátě byl s 10 000 K podílníkem na státním dluhu. V tom jsou počítány také ženy a děti.

Český národ si chtěl hrát na vedoucí národ středoevropský. Myslil, že pomocí vojenského spojenectví s Francií a politického vasalství k Anglii bude držet v šachu Německo a po případě i Italii a zabrání jejich rozpínání ve východní části střední Evropy.

Nebyl-li fašismus a nacismus příjemný západním penězoměncům a farizeům, poněvadž ohrožoval jejich posice a zisky, tím

nebezpečnější byla obě silná politická hnutí české politice ve střední Evropě. Česká politika ve službách západních bank se bála silného Německa a silné Italie.

Československý stát byl vybudován na převaze západních mocností, Francie a Anglie, nad středoevropskými mocnostmi, Německem a Italií. Ačkoliv česká politika navenek mnoho toho namluvila o nutnosti dorozumění národa s národem, o spolupráci států, ač se přímo portýrsky blýskala ve Společnosti národů, v podstatě a tajně dále dělala jediné to, co v Evropě už dávno bylo přežitkem a nesmyslem — byla to politika tak zvané rovnováhy, ona politika, která vedla neodvratně k světové válce a která po světové válce musila vést k dnešní nové veliké světové konflagraci.

Pro českou politiku samostatného státu bylo příznačné, že vyjma křečovité vasalství k Francii a úlisné poddanství k Anglii, nedovedla nalézt dobrý poměr k svým sousedům, s nimiž měla nejdelší hranice. Pouze k Rumunsku, s nímž mělo nejkratší hranici na nejvzdálenější periferii, našlo Československo jakés takés přátelské vztahy. Ale nedopracovalo se jich ani k Německu, ani k Polsku, ani k Maďarsku a ani k polomrtvému Rakousku. Byla to politika krátkozrakého povýšence, který každému hrozil svými mocnými spojenci. A i těm se tato česká politika stala nakonec nepříjemnou a nebezpečnou. Byla to politika dětsky průhledná a proto západním farizeům nežádoucí. Byla to politika politického a hospodářského imperialismu, k jakému nám chyběly prostředky. Jediný kapitál, který tvořil základnu českého imperialismu ve střední Evropě, bylo přátelství západních plutokracií, které se však v rozhodné chvíli octly ve smrtelné krisi. Česká politika slábla a sílila se slabostí a silou Západu.

Našim lidem se to těžko chápe. Nejlépe jim předprotektorátní českou politiku vykreslíme na Německu a na německém národě. Němců je v Evropě přes 92 miliony. Z toho 88 milionů žije na území souvislém a v tomto souvislém německém území po světové válce Německá říše tvořila celek jen s 64 miliony obyvatel. V bezprostředním sousedství Německé říše žilo na 24 miliony Němců v Polsku, v Československu, v Rakousku, ve Švýcarsku, ve

Francii, v Lucembursku, v Belgii a v Dánsku. Čechů bylo 8 milionů. Kdyby se jim po stránce sebeurčení bývalo měřilo jako Němcům, tedy měli jen stát o 6 milionech obyvatel. Místo toho však dostali stát o 15 milionech obyvatel.

Dejme tomu, že by bylo Německo dělalo českou „demokratickou" politiku a chtělo mít stát asi podobné vnitřní konstrukce jako bývalé Československo. V tom případě mělo předně nárok na sjednocení všech Němců žijících na souvislém území. Podobně jako Československo, mělo dále nárok na připojení všech sousedících příbuzných národů germánských, jako Češi uplatňovali nárok na připojení Slováků, a konečně právem mohlo žádat o připojení částí jiných národů v podobném rozsahu jako Československo.

Němci měli tedy nárok na sjednocení 88 milionů Němců místo na stát o 64 milionech obyvatel, dále na připojení příbuzných národů, kteří by tvořili asi 30% všech Němců, jako v Československu Slováci představovali 30% Čechů. Konečně měli Němci právo na přičlenění cizích národů v počtu 55% národa německého, poněvadž Češi si k státu připojili Němce, Maďary a Rusíny v počtu 55% všech Čechů.

Bylo-li správné, že český národ, který čítá 8 milionů duší, vytvořil si stát o 15 milionech obyvatel, pak německý národ, který čítá 88 milionů duší souvisle žijících, měl nárok stejným právem na stát o 165 milionech obyvatel. Ale co bylo správné u Čechů, to bylo zlodějstvím u Němců. A přec podle zásad, podle kterých se budovala československá státní slepenina, mohla se pořídit také Velkoněmecká říše, do které by náleželo vedle 88 milionů Němců ještě 77 milionů jiných národů. A tato veliká Německá říše by měla větší oprávnění než mnohonárodní Československo, poněvadž by představovala *veliký soběstačný hospodářský celek,* v němž by nebylo menšin národů podobně velikých anebo větších než je národ německý. *Československo mělo více než 3milionovou menšinu z německého národa, který byl jedenáctkrát větší než národ český.* To se Velkoněmecké říši budované po vzoru Československa nemohlo přihodit, aby měla ve svých hranicích menšinu národa 11krát většího, tedy čítajícího 970 milionů. Československu o 15 milionech

obyvatel chybělo k hospodářské samostatnosti všechno, Velkoněmecku o 165 milionech obyvatel by k hospodářské samostatnosti nechybělo nic.

Ale této logice nerozuměla česká duše, vychovaná poválečnou západní ideologií, která se masám k věření předkládala. To, že 8 milionů Čechů vládlo 7 milionům jiných národů, bylo zcela v pořádku, ale nebylo v pořádku, když k 64 milionům Němců mělo se připojit 24 milionů bratří, žijících v sousedství. To byl už oheň na střeše. To byl imperialismus.

Slepý, který od narození nevidí, nechápe, co je to barva. Čech, který byl vychován v politické otupělosti, který měl těžké klapky na obou očích, jako starý drožkářský valach, tento Čech se špatně učil chápat jiné představy než ty, jež ho západní židovsko-kapitalistická sebranka naučila opakovat.

České právo ve střední Evropě bylo budováno na síle západních plutokracií a na poválečné malátnosti Německa. Nebylo to právo spravedlivé, neboť jinak měřilo národu německému a jinak českému, nebylo to právo mravné, poněvadž rozdělovalo Evropu na méněcenné poražené a na panské vítěze.

Bylo jasné, že v okamžiku, kdy středoevropské velmoci se ukáží stejně silné jako velmoci západní, osud Československa, tohoto rozmazleného a tvrdohlavého kojence Západu, bude zpečetěn.

Česká politika, a s ní průměrný český člověk touto politikou vychovávaný, počítali s trvalým stavem, který nastal po válce světové, se silným Západem (Francií a Anglií) a se slabým Německem, které mělo šedesát let platit reparace. Česká politika nepočítala s tím, že Německo by mohlo opět jednou býti evropskou velmocí a tím také vedoucí velmocí ve střední Evropě. Když však Německo pod vedením Adolfa Hitlera začalo vyrůstati v takovou velmoc, česká politika nehledala vyrovnání s tímto mocným sousedem, odmítla dokonce nabídku spolupráce, kterou jí učinilo Německo. Odmítla ji proto, poněvadž se domnívala, že má za sebou vojensky Francii a sovětské Rusko, hospodářsky Anglii a morálně všechny „demokracie světa", ve skutečnosti Židovstvo.

Když Hitlerovo Německo začalo dělat samostatnou středoevropskou politiku, když se postavilo čelem proti Západu a Západ couvl, česká politika, konstruovaná panem Benešem, nechala se zneužít jako nárazová hlídka proti Novému Německu.

Když v roce 1915 Rusové ustupovali pod tlakem Mackensenovy ofensivy a zaujímali nové posice, obyčejně nevěděli, kde je nová německá linie. Proto z celé ruské fronty se vysílaly směrem k nepříteli kozácké hlídky a ruští velitelé se s pozorovatelen dívali, co se bude dít. Odkud totiž byla na tyto hlídky zahájena palba, tam asi byla čára německých předních stráží.

Podobnou úlohu kozácké hlídky, která má zjistit posice Hitlerova Německa, sehrála na povel západních intrikánů česká politika pod vedením zrádce Beneše. Odkud se začalo na Čechy zostra, tam byla fronta, tam tedy stálo už Hitlerovo Německo v pohotovosti, připraveno odrazit každý útok. Tak jako mnohá kozácká hlídka, vyslaná směrem k nepříteli, zaplatila svou poslušnost životem, tak tomu bylo také se státem, kterého bylo užito jako zkušebního terče německé síly. Česká politika šla proti Německu ve směru, kterým ji poslali její velitelé ze Západu. Skončilo to tím, že Československo, hrající nárazovou hlídku Západu proti Německu, v této své misi zašlo, bylo prostě s koně sestřeleno. Západ už se o smrtelné křeče svého věrného kozáka nezajímal. Zjistil si, kde leží politická posice, ze které Hitler už nemíní ustupovat, ani za cenu války.

Ale český lid si z toho nevzal poučení.

VERBÍŘI „PÁTÉ KOLONY"

Němci po vzoru starých Římanů válčí jen pomocí vojsk sestavených z mužstva německé národnosti. Anglie po vzoru starého Kartaga válčí pomocí vojsk sestavených z národů jiných, pomocí vojsk nájemných anebo smlouvami a sliby získaných. Britská vojska, sestavená z Angličanů, jsou ponechávána jako hlavní záloha a jen v malém počtu jsou přimíchávána do „spojeneckých" vojsk z jiných národů.

Ale britsko-semitská politika nespokojuje se jen tím, že získává pro bitevní fronty spojence v podobě oklamaných a svedených národů. Britsko-semitská politika organisuje také v týlu svého nepřítele armády, které bychom mohli nazvat britsko-semitskou „pátou kolonou" na území Německé říše a v okupovaných a spojeneckých státech, které jdou s Německou říší.

V této „páté koloně", která má za úkol sabotáž a hlavně vyzvědačství, vedoucím živlem jsou Židé. To je spíše prvek velitelský, organisační. Obyčejné bojovníky má tato „pátá kolona" v poblouzněných přívržencích západních států, v zatvrzelých vyznavačích umírající epochy demokratické a humanitní, která uvnitř byla kulturou zapadajícího kapitalismu. Štáb a důstojnický sbor „páté kolony", obsazený židovskými odborníky, zůstává ovšem ve stínu. Černou práci musí i zde obstarat arijci, oddaní britsko-semitské vrchnosti. Arijci musí také sklízet tresty, které jejich činy zaslouží, zatím co Židé klamou spravedlnost podle všech zásad tisícileté rafinované lstivosti.

Britsko-semitská protiněmecká koalice nehledá spojence, aby jim pomohla, nýbrž proto, aby jich využila a aby šetřila životy Angličanů a Židů a připravila o život co nejvíce Němců. Je proto po-

chopitelné, že nejlepším kádrem k podnikům „páté kolony" zdál se britsko-semitské politice český národ. Důvodů pro to měla několik. Češi žijí *uprostřed* německého národa a dnes také uprostřed zvětšené Německé říše. Českými zeměmi probíhají *hlavní trati*, směřující Říší ze severu na jih a ze západu na východ. V Protektorátu je umístěno mnoho *průmyslových zakázek* z Říše. Je tu proto veliká možnost sabotáže nejrůznějšího druhu a také mnohá válečně cenná zpráva se tu dá získat.

Britsko-semitská politika zničila český samostatný stát. Obětovala jej na předních strážích pod vedením úslužného zaprodance Beneše. Ale český národ včas ustoupil z válečné scény, když přijal německou ochranu a německý protektorát. V Anglii byli celí posedlí zlostí, že tak unikl její strategii národ o 8 milionech, stejně četný jako Belgičané nebo Holanďané, který mohl přec jen několik tisíc Němců poslat na onen svět a pořádně pochroumat dopravu ve středu Říše a který mohl zničit protektorátní průmysl. Pro Angličany a jejich židovské šíbry byly Čechy s Moravou proměněné v poušť v této válce významnější než Čechy s Moravou, kde doprava a průmysl jsou v plném pořádku. Ale co se zanedbalo, dá se ještě při dobré vůli a české zaslepenosti dohonit. Proto britsko-semitská propaganda od podzimku roku 1940 hleděla český národ všemi prostředky vyštvat proti Říši. Jakmile se tato propaganda vzpamatovala trochu z ohromení, které přivodila porážka Francie, jakmile se podařilo dostat sliby Ameriky a jakmile v sovětském Rusku se našly nitky k protiněmecké spolupráci, v českých zemích se rozběhla práce nepřátelských agentů na plné obrátky.

Začala široce založená propaganda proti Nové Evropě a nové evropské socialistické a laboretistické kultuře, která se začíná rodit. Všechny divadelní rekvisity demokracie a kapitalistické „humanity" byly vytaženy ze starých skladišť na světlo boží. Nadouvala se všemohoucnost Spojených států, líčil se nejčernějšími barvami beznadějný boj Německa. Začala se kampaň, která přirovnávala Adolfa Hitlera k Napoleonovi I. Osud Napoleona a osud Adolfa Hitlera jsou prý navlas shodné. Amerika prý posílá desetitisíce

letadel do Anglie. Došlo tehdy k malé nehodě, která stihla Italii v severní Africe, když britský generál Wavell obsadil Benghasi a když ve východní Africe Angličané zahájili se všech stran ofensivu proti odříznutým italským silám. Britsko-židovská propaganda se dušovala, že Německo nevydrží do jara, natož do příštích žní. Ve Francii jsou hladové bouře, v Italii je revoluce na spadnutí, Španělsko opustilo mocnosti Osy a slíbilo za potraviny pomoc Anglii, generál Weygand v severní Africe vypověděl poslušnost maršálu Pétainovi, na Adolfa Hitlera byl spáchán atentát, britští letci obrátili Berlin v trosky, ve Východní Marce je hlad, v Rumunsku je anarchie, všechny naftové studně v Rumunsku hoří, Angličané mají báječný tajemný prostředek proti ponorkám, v Anglii i v Americe stavějí tisíce stratosférických letadel, proti kterým německé protiletadlové dělostřelectvo a německé stihačky budou naprosto bezmocné atd., atd.

Jedna událost však v těchto pověstech, často přímo ďábelsky obratně vymyšlených a na lehkovážné české mozky přesně střižených, dobře neklapala a to bylo na podzim roku 1940 podepsání Paktu tří, který zaručoval Německu a Italii pomoc Japonska proti Spojeným státům a proti každému novému spojenci Anglie, který by vystoupil v této válce proti Německu a Italii. Japonsko při tom prohlásilo, že za zájmovou sféru Německa a Italie pokládá celou Evropu a Německo prohlásilo současně, že za přirozenou zájmovou sféru Japonska pokládá východní Asii, kde přec Anglie, Spojené státy a sovětské Rusko mají podle jejich tvrzení mnoho zájmů. Kdo trochu přemýšlel, musil si říci, že osvědčená japonská diplomacie by se přec nesvazovala s velmocemi, které jsou předurčeny k porážce.

Poněvadž u pošetilců přání je pravidelně otcem myšlenky, třeba té nejnezdravější a nejnepravděpodobnější, vyznavači odumírajícího západního řádu nechtěli prostě vidět tyto skutečnosti. Všechno se nyní soustředilo v nadějích na Spojené státy, kde president Roosevelt prosadil zákon o pomoci Anglii válečným materiálem a loďmi. Z propagačních důvodů, aby se pozvedlo pokleslé veřejné mínění v Anglii, kde německé letectvo obracelo v ssutiny jedno

průmyslové středisko za druhým a přístav za přístavem, hovořilo se a psalo tučným tiskem o miliardách, které v podobě materiálu budou Anglii k disposici ve Spojených státech.

Kdyby však přívrženci Anglie a odcházejícího demokratického řádu byli trochu přemýšleli, musili nahlédnout, že po kapitulaci Francie Anglie ztratila mocné letectvo a při tom že jí v italském letectvu přibyl ve Středomoří nový silný protivník. Německé letectvo bylo italským letectvem posíleno, zatím co britské letectvo bylo škrtnutím francouzského letectva zeslabeno. Chtěla-li Amerika pomoci Anglii jen k leteckému poměru sil před tažením na Západ v květnu 1940, pak musily Spojené státy Anglii dodat letectvo tak silné, jako jsou letectva francouzské a italské společně.

Kolik letadel měly bojující strany v roce 1940 před německou ofensivou na Západ, nevíme, ale jisté bylo, že německé letectvo bylo ve značné převaze nad společným letectvem britským, francouzským, belgickým a holandským. Podle mého nepřítel měl v květnu 1940 asi tyto vzdušné síly:

Anglie	3000 letadel
Francie	4000 letadel
Belgie	1000 letadel
Holandsko	1000 letadel
Celkem . . .	9000 letadel

Počítám jen stroje opravdu boje schopné, nové. Německo mělo tehdy převahu nad 9000 letadly koalice západní. Odpadnutím Francie, Belgie a Holandska ze hry Anglie ztratila naráz 6000 spojeneckých letadel. Poněvadž zatím se po 10. červnu na scéně objevilo na straně Německa asi 4000 letadel Italie, znamenalo to, že Anglie potřebovala asi 10 000 letadel, aby se obnovil poměr leteckých sil obou válčících stran, jak byl před německou ofensivou na Západ, ale ani to nepomohlo Anglii k převaze ve vzduchu. Německo-italské letectvo bylo i pak silnější. Anglie prostě potřebovala už v roce 1940 z Ameriky nejméně 15 000 letadel, aby získala jakous takous rovnováhu proti německo-italskému letectvu. Německé letectvo zatím velmi podlomilo britskou výrobu letadel

útoky proti leteckým továrnám. Ale i kdyby nebylo těchto útoků, německá výroba letadel byla více než dvojnásobná v porovnání s výrobou britskou, jak alespoň prohlašovaly v roce 1940 švédské listy. Italská výroba letadel nezůstávala pozadu za britskou výrobou. Když v Anglii si na podzim roku 1940 libovali, že vyrábějí měsíčně 1500 letadel, v Německu a v Italii se mohlo směle vyrábět na 5000 letadel měsíčně. V té době ve Spojených státech se vyrábělo asi 300 letadel měsíčně a ta potřebovala v prvé řadě branná moc Spojených států. Z vyrobených letadel jedna třetina je cvičných, jedna třetina bojových a jedna třetina bombardovacích. Jak už jsem uvedl, v pozdních měsících roku 1940 německé letectvo snížilo nejméně o třetinu výrobní schopnost britského leteckého průmyslu. To znamenalo, že americký letecký průmysl sotva mohl v roce 1940 nahradit svou výrobou britskému leteckému průmyslu i jen ztráty, které utrpěl bombami z německých letadel.

V roce 1941 hrozila Anglii letecká zkáza, nenajde-li pomoc v mocném spojeneckém letectvu, kterou však Spojené státy nemohly i při nejlepší vůli poskytnout. Spojené státy mohly Anglii dodat větší počet letadel až v roce 1942. To znamenalo, že celý rok 1941 bude Anglie velmi těžce čelit německo-italské letecké přesile.

Jediným možným spojencem bylo sovětské Rusko, jehož letectvo se v roce 1940 odhadovalo nejméně na 10 000 bojových a bombardovacích strojů. Sovětské letectvo v roce 1941 mělo pomoci Anglii proti strašlivé německo-italské převaze ve vzduchu. Americká pomoc, za kterou Anglie platila svými námořními a leteckými základnami při americkém pobřeží, měla v prvé řadě Anglii zachránit před potravinovým a surovinovým nedostatkem. Spojené státy měly Anglii pomáhat proti německé blokádě v „bitvě o Atlantik". Sovětské Rusko mělo Anglii pomoci z hrozné nouze, do které ji přivedla německá převaha letecká. Anglie se třásla, že ještě v roce 1941 dojde k přistání Němců v Anglii a tím že bude odzvoněno Britskému imperiu.

Ale to všechno neviděl český člověk opatřený klapkami britsko-semitské propagandy. Ušlo mu na příklad také to, že velikým dodavatelem válečného materiálu Německu byli prozatím Anglie a

její spojenci. Byly to dodávky mnohem větší, než může Amerika doručit Anglii během příštích tří, čtyř let. V roce 1939 Německo získalo výzbroj českou a polskou pro 100 divisí. V roce 1940 výzbroj norskou, belgickou, holandskou, britskou a francouzskou pro 200 divisí. Celkem na 300 divisí mohlo Německo vyzbrojit materiálem, který ztratili Anglie a její spojenci na kontinentě v letech 1939 a 1940.

Tři sta divisí ztratila Anglie do konce roku 1940 na evropské pevnině a asi 12 000 letadel vlastních a svých spojenců. Němci neztratili v taženích let 1939 a 1940 žádný materiál a ztráty na životech činily jen asi 60 000 padlých a nezvěstných na zemi, na moři a ve vzduchu. Na moři přišla do konce roku 1940 Anglie celkem o 450 000 tun válečného loďstva, v němž ztratila na 50 torpedoborců, v dopravním loďstvu přišla o 9 milionů tun lodního prostoru a na 3½ milionu tun bylo těžce poškozeno. Britské válečné loďstvo se zmenšilo o 30%, britské dopravní loďstvo o 40%. Britské ostrovy jako hlavní výrobna lodí a letadel byly cílem nejtěžších leteckých útoků.*)

Na mír Anglie nemohla přistoupit, poněvadž Židé jí to nedovolili. Vyprodává tedy své kolonie Americe, udělala veliké sliby sovětskému Rusku a začala slibovat také v Evropě těm, kterým se Nová Evropa nezamlouvala. V Anglii se sešli vznešení emigranti z nejrůznějších končin Evropy, aby nabídli Anglii své služby v boji proti Německu a Italii. Byli to vesměs lidé, kteří už předtím sloužili západnímu kapitalismu a světové židovské správě, kteří neměli v Nové Evropě už co dělat, kteří byli touto Novou Evropou vyvrženi. Tito emigranti ujišťovali Anglii, že v pravý čas vyvolají ve svých otčinách povstání a že při nejmenším připraví Němcům zlé chvíle. Anglie ochotně přijala tuto nejasnou pomoc. V té chvíli byl jí dobrý kdekdo, jen když chtěl bojovat s Němci. Anglie vzala

*) Do konce roku 1941 Anglie ztratila na evropské pevnině a v severní Africe celkem přes 600 spojeneckých divisí, na 40 000 letadel (z toho na 22 000 sovětských). Na mořích do konce roku 1941 společně se svými spojenci (také Spojenými státy) ztratila celkem 17 milionů tun lodního prostoru, na 5 milionů tun bylo těžce poškozeno.

tyto lidi do svého žoldu, za slib, že opravdu budou ve svých zemích pracovat proti Německu. V Anglii se usadilo postupně několik desítek bývalých českých politických profesionálů, exministrů s dobrodruhem Benešem v čele, bývalých poslanců a senátorů, kteří zřízením Protektorátu přišli o pohodlný život. V Anglii tito lidé utvořili „vládu", zajisté velmi dobře placenou a „vládní poradní sbor", kde se shlukly trosky bývalého českého demokratického parlamentu a senátu. I tito páni musili dostat pořádný plat, aby dobře representovali. Práce neměli mnoho. Čas od času některý z nich měl promluvit do rozhlasu. Jinak měli na vůli krátit si čas podle záliby. Několik členů těchto emigrantských institucí se staralo o to, aby kdejaký příslušník Protektorátu a kdejaký Čech oblékl britský stejnokroj.*) A tak se jim podařilo z emigrantů a Čechů žijících v cizině sestavit českou brigádu o dvou plucích, která byla decimována za tažení v Polsku, ztratila mnoho krve v severní Francii a byla připravena, aby šla zas na jiné bojiště, jakmile se nějaké objeví. Pro tato „spojenecká" vojska bylo příznačné, že mohla v čele každé pěší roty postavit plukovníka a v čele praporů generály. Mnoho důstojníků a málo kmánů, mnoho pánů a málo lidu. Tak vyhlížejí poměry v emigraci, kterou Nová Evropa vyvrhla na Britský ostrov.

Počítáme-li Francii s jejími severoafrickými koloniemi, Poláky, Nory, Belgičany, Dány a také Čechy jako celek, pak to bylo 150 milionů duší a vojensky 300 divisí, o které Anglie přišla a ze kterých zbylo nyní v britském žoldu vedle četně obsazených vlád, asi 10 divisí, z nichž 7 postavil francouzský zrádce de Gaulle z černochů rovníkové Afriky a částí francouzské cizinecké legie z odlehlých končin francouzských kolonií. Na 1000 politických profesionálů demokratických vlád a parlamentů odklizených z evropské pevniny připadá v Anglii asi 10 000 „spojeneckých" vojáků a z toho na 5000 důstojníků.

*) Koncem roku 1941 a počátkem roku 1942 britskými letadly poslala na české území emigrantská vzdorovláda padákové agenty, kteří spáchali 27. května 1942 atentát na Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha.

Národové, pracující lid, rodná půda, to všechno zůstalo na evropské pevnině. Na konci roku 1940 bylo tu přes 100 milionů Evropanů, kteří se rozešli s demokracií a hledali dohodu s vítězným socialistickým a protikapitalistickým Německem. Kdo chtěl pracovat pro svůj národ, musil pracovat tam, kde ten národ skutečně žije, tedy v Evropě.

EVROPA SE OPRAVDU SJEDNOTILA

Jaká změna nastala s Evropou do konce roku 1940, tedy za 16 měsíců války, ukáže nám nejlépe několik náčrtů. V roce 1939 stály v Evropě na straně Německa jako přátelé pouze Italie, Španělsko, Maďarsko a Bulharsko. Na rozcestí byly Irsko a sovětské Rusko. Ostatní státy až po neutrální Turecko patřily pod britskou čepici. Na sklonku roku 1940 přibyly k přátelskému a spojeneckému bloku Německa, Italie, Španělska, Maďarska a Bulharska ještě Rumunsko a na Dalekém Východě Japonsko.

Dobré bude, podíváme-li se, jak vyhlížela Evropa po válce světové, v letech 1939 a 1940. Po světové válce byly v Evropě tyto státy, ponecháme-li Anglii stranou:

1. Německo
2. Rusko (SSSR)
3. Francie
4. Italie
5. Španělsko
6. Polsko
7. Rumunsko
8. Československo
9. Jugoslavie
10. Turecko
11. Maďarsko
12. Belgie
13. Holandsko
14. Portugalsko
15. Švédsko
16. Řecko
17. Bulharsko
18. Rakousko
19. Finsko
20. Švýcary
21. Dánsko
22. Norsko
23. Litva
24. Lotyšsko
25. Estonsko
26. Albanie
27. Lucembursko
28. Gdánsko
29. Island
30. Irsko

V roce 1938 zaniklo Rakousko, v roce 1939 přestaly existovat Československo, Polsko, Albanie, Gdánsko. Z 27 evropských států (mimo Německo, Italii a Španělsko) zbylo tedy jen 22 těch, kde britsko-semitská politika mohla intrikovat. V roce 1940 byly vojensky z vlivu britské politiky vyrvány: Francie, Belgie, Holandsko, Lucembursko, Dánsko a Norsko. Politicky byly získány Rumunsko a Maďarsko. Zbylo tedy jen 14 evropských států, které nebyly pod vlivem Německa a nepatřily tedy k Nové Evropě, která obsáhla do konce roku 1940 už 16 evropských států z poválečné doby. Ze 14 států stojících mimo německý vliv 4 tvořily sovětský blok, poněvadž sovětské Rusko zatím obsadilo Lotyšsko, Estonsko a Litvu. Poněvadž Anglie okupovala Island, na konci roku 1940 zbylo v Evropě jen 9 států pro britsko-semitské rejdy. Byly to: Řecko, které už válčilo s Italií, Jugoslavie, Turecko, Švédsko, Finsko, Portugalsko, Bulharsko, Švýcarsko a Irsko. V těchto devíti státech patřících k Evropě mimo území sovětského Ruska žilo asi 70 milionů obyvatel, zatím co celá Evropa na západ od sovětského Ruska bez Anglie čítala 350 milionů obyvatel. Celkem na konci roku 1940 bylo německou politikou a německým mečem sjednoceno 280 milionů Evropanů.

Na počátku roku 1941 poměry v Evropě vyhlížely takto:

Německem sjednocená Evropa . . .	280 milionů
Sovětské Rusko	190 milionů
Devět států na rozcestí	70 milionů

Britsko-semitská politika pracovala na počátku roku 1941 všemi směry a prostředky, aby 190milionové sovětské Rusko a 70 milionů devíti evropských států zapřáhla do svého válečného vozu proti Německu a Italii a tím také proti Nové Evropě.

Z Turecka, Řecka a Jugoslavie chtěla Anglie utvořit blok pomalu o 45 milionech obyvatel, který by postavil 100 nových divisí. Týlem tohoto balkánského bloku měl být Suez, odkud by bylo spojení na jižní Afriku, na Indii a na Australii.

Sovětské Rusko, jak už jsem uvedl, mělo zasáhnout od severovýchodu a proti Německu vyslat 250 divisí, zatím co 50 dalších

sovětských divisí poutalo Japonsko na Dalekém Východě, ono Japonsko, které počtem obyvatel převyšuje Spojené státy a na moři je třetí velmocí po Anglii a Spojených státech.

Skutečnost, že Japonsko je pánem asijských vod a že při tom stojí tentokrát na straně Německa (ve válce světové bylo na straně Anglie), znemožňovala Anglii využití všech sil z Indie a Australie pro frontu v Blízkém Orientě. Mluvila-li Anglie o pomoci Spojených států, šlo tu o pomoc nejen proti Německu a Italii v Evropě, nýbrž také o pomoc proti Japonsku v Asii.

V sovětském Rusku přišli zatím na jednu velmi nepříjemnou skutečnost, a to tu, že sovětské letectvo se nepřizpůsobovalo dost rychle leteckému pokroku, který hlavně v této válce opět udělal veliký skok dopředu. Přes 10 000 sovětských bojových a bombardovacích letadel bylo zastaralých, hlavně sovětské stihačky byly daleko za německými. To znamenalo, že sovětské branné síly musí přezbrojovat a že budou pořádné ofensivní akce schopny až na podzim 1941 anebo na jaře příštího roku. Německé letectvo, přes všechny britské sliby pomoci ve vzduchu, vzbuzovalo velikou úctu.

Ale Angličané a s nimi Semité byli přece jen spokojeni s tím, o čem si myslili, že se jim povedlo. Sovětská branná moc prý nemusí ani letos útočit, stačí, bude-li stát na místě a provede-li na své západní hranici rozsáhlý nástup. Němci budou pak nuceni na východní hranici proti Sovětům soustředit nejen veliké síly pozemní, nýbrž i značnou část svého letectva, které pak přestane trápit Britský ostrov.

Podle britských představ stačilo, aby Německo bylo letos zaměstnáno na Balkáně a spoutáno na odlehlé frontě obranným nástupem proti sovětskému Rusku. V Anglii počítali, že na 200 německých divisí a 10 až 12 tisíc německých letadel bude tak v roce 1941 připoutáno k Balkánu a k sovětské hranici.

Adolf Hitler však potrhal tyto plány hned v zárodku. Nejprve získal na svou stranu Bulharsko, které přistoupilo k Paktu tří. Německá vojska 2. března vstoupila na bulharské území. Tím se rázem změnila strategická situace na Balkáně. Turecko bylo odtrženo od Jugoslavie a Řecka. Německá vojska se octla na vnitř-

ních liniích mezi Tureckem a Jugoslavií. Rumunsko dostalo tím proti sovětskému Rusku hluboký týl hlavně při ústí Dunaje, který byl nyní, až na část protékající Jugoslavií a část při ústí, na obou březích plně pod německou kontrolou. Tuto německou politicko-vojenskou operaci Angličané na Balkáně vůbec nečekali a hlavně ne tak záhy. Nevěřili, že by se německá branná moc odvážila až k turecké hranici, aniž by si zajistila předem celou trať, které užíval Orientexpress a která vede jugoslávským územím z Budapešti přes Bělehrad a Sofii. Britský hlavní štáb nevěřil, že by se Němci odvážili tak hluboko na Balkán a v týlu že by si nechali défilé, které tvořilo úzké území Maďarska mezi Karpaty, na jejichž hřbetech stála sovětská vojska, a řekou Maroší, kde byla už vojska jugoslávská. *Přední jugoslávské stráže byly od předních stráží sovětských v Potisí vzdáleny jen 350 km!* A německé velení přes to posunulo své armády na jihovýchod před tyto jugoslávsko-sovětské kleště o celých 800 km. To je vzdálenost toku řeky Tisy od turecké hranice. Německým spojencem za této akce nebylo jen překvapení, nýbrž také počasí. Ve střední Evropě byla ještě zima.

Německo, podepřeno armádami v Bulharsku, učinilo poté Jugoslavii rozumnou politickou nabídku. Jak už jsem uvedl, nežádalo od Jugoslavie ani, aby šla do války po boku Německa, ani aby dovolila průchod německým vojenským transportům na Balkán. Naopak Německo jí slíbilo na konci války Soluň.

Porážka v Bulharsku nutila britsko-semitský tábor k zvýšené politické a diplomatické činnosti. Jugoslavie přes to však přistoupila 25. března 1941 k Paktu tří. Ale na společný nátlak a společné sliby Anglie, Spojených států a Sovětů byl v Jugoslavii proveden 27. března vojenský převrat, zřejmě přátelský Anglii a zahrocený proti Německu a Italii.

V severní Africe zatím německo-italská vojska 24. března zahájila ofensivu proti armádě britského generála Wavella, kterého 4. dubna vypudila z Benghasi a hnala dále k východu.

V Jugoslavii se už v březnu 1941 ukázalo zcela jasně, že sovětské Rusko jde společně s Anglií politicky a že je pouze otázkou času, kdy půjde s ní také vojensky. Proto, aby bylo ve střední

Evropě uklizeno, dříve než uzraje tento čas vojenské spolupráce britsko-sovětské, Adolf Hitler dal rozkaz k likvidaci britského předmostí na Balkáně. Německé armády 6. dubna vyrazily proti Jugoslavii a Řecku.

Bylo-li překvapením, že německá vojska vstoupila 2. března do Bulharska, ještě větším překvapením, ba úderem, bylo zahájení německých operací na Balkáně o měsíc později. Britské velení octlo se v těžké situaci. V severní Africe německý generál Rommel právě porazil britská vojska a tlačil je z italské Libye zpět k egyptské hranici; tam tedy bylo třeba poslat posily. Ale také z Řecka a Jugoslavie ozývaly se úpěnlivé prosby o britskou pomoc. Hlavně britské letectvo na Blízkém Východě bylo na roztrhání, nevědělo, komu dříve pomáhat. A tak se nakonec nepomohlo nikomu, poněvadž se hrstěmi pomáhalo všem. Generál Wavell vyklidil italskou Libyi a stáhl se na východ od Sollumu. Jugoslavie už dvanáctý den operací, 17. dubna, nabídla kapitulaci a Charvátsko se prohlásilo samostatným státem.

Angličané nyní viděli, že se jim hroutí celá jejich strategická stavba na Blízkém Východě. Měli strach, aby se jim ze hry nevyvléklo Turecko. Proto 17. dubna Angličané začali posílat vojska proti Iráku, aby si zajistili spojení na Turecko bagdadskou drahou. 1. května byl Němci obsazen Peloponnes a tím také celé Řecko až na některé ostrovy. 20. května přistáli náhle Němci ze vzduchu na Krétě, kterou do 1. června obsadili. V té době zlomili Angličané poslední odpor v Iráku a obsadili Bagdad. Strach před německými vojsky na Blízkém Východě vedl dále Angličany k tomu, že 4. června napadli francouzskou Syrii. Ale to všechno nic nezměnilo na tvrdé skutečnosti, *že Němci odřízli Angličany od Černého moře* tím, že obsadili Krétu a ostrovy v Egejském moři, které uzavírají vjezd do Dardanel. *Anglie byla ve Středomoří zbavena námořního spojení se sovětským Ruskem.* Nic nezbylo tedy z plánu, ve kterém se počítalo, že Soluň bude základnou britské ofensivy proti jižnímu Německu. Škrtnut byl výpočet, podle kterého v budoucnu se měly britské jednotky pozdravit se sovětskými někde u Budapešti. Místo toho, aby Jugoslavie obsadila frontu Terst—

Vídeň, 15. června Charvátsko přistoupilo k Paktu tří. Posledním hřebíkem do rakve britských snů na Balkáně byla přátelská smlouva Německa s Tureckem, podepsaná 17. června 1941.

V té chvíli Evropa na západ od sovětských hranic vyhlížela zas už poněkud jinak než na rozhraní let 1940 a 1941. Tehdy stálo ještě stranou 9 států: Jugoslavie, Řecko, Bulharsko, Portugalsko, Švédsko, Finsko, Švýcarsko, Turecko a Irsko. Vojensky byly k Nové Evropě připojeny Jugoslavie a Řecko. Německá politika získala Bulharsko a Finsko. Britsko-americká výbojnost postavila proti sobě Portugalsko a Irsko. Spojené státy mermomocí chtěly si zřídit letecké a námořní základny na území těchto států, aniž by se ptaly majitelů na souhlas. U Portugalska šlo hlavně o Azorské ostrovy, které zamýšlejí Spojené státy okupovat. Z 9 států na rozcestí v červnu 1941 zbyly už jen tři: Turecko, Švédsko a Švýcarsko. Zkrátka *v druhé půli června roku 1941 Evropa na západ od sovětských hranic byla zhruba jednotná se svými 350 miliony obyvatel.* Anglie byla vypuzena z Balkánu, Němci ovládali moře Egejské, Italové celou Adrii, Suez se ocitl i s Alexandrií pod kladivem německého bombardovacího letectva. Německo-italská fronta proti Britům se na Blízkém Východě značně zkrátila. Angličané byli zatlačeni do východní části Levantského moře za frontu Sollum—Kréta—Dodekanés. Turecko bylo z britských kombinací vylomeno, proto tu fronta vedla od Dodekanésu podél jižní hranice Turecka až do pomezí Iránu. Francouzská Syrie podlehla zatím britskému náporu. Mezi britskými vojsky, která stála v severní Syrii pod Aleppem, a německými vojsky, která byla v Bulharsku nad Drinopolem, leželo Turecko a tím také mezera 1000 km.

V době, kdy se odehrávaly tyto události na Balkáně, u nás přirozeně také nebylo klidu. Britsko-semitská sebranka, která z českého národa chtěla udělati v německém týlu „pátou kolonu", zesílila přirozeně svou činnost. Začalo se s panslavismem. Bratři Srbové! Jako kdyby Charváti nebyli také bratry. S pomatenci postiženými demokratickou slepotou nebylo prostě od dubna 1941 k vydržení. Vykládali, že nejlepší vojáci světa, Srbové, teprve

Němcům ukáží, co je válka doopravdy. Jugoslavie má prý přírodní horské pevnosti, které překonají daleko Maginotovu linii. Srbové se prostě nedají a válka na Balkáně bude vleklá.

Koncem března a počátkem dubna v českém národě opět se dostaly do popředí živly nám nejnebezpečnější. V koutech plných hojnosti a dobře vytopených radovali se v Protektorátě Semité a jejich pomocníci, jak se jim podařilo rozhoupat českou těžkomyslnost a omámit českou rozvahu.

Český národ dostal se tehdy do trapného stavu, začal pochybovat o možnostech německého vítězství a dělal si špatné závěry ze srbské odvahy, jejíž podezřelé pozadí neznal. Kapitulace Srbska dvanáctý den války otevřela přemluveným a ušeptaným oči. Vlna vzrušení, kterou mezi Čechy přivodila britsko-semitská propaganda, začala pomalu opadávat, německá branná moc se v českých představách opět povznesla o několik stupňů jako vítězná síla, kterou nikdo nezastaví. Německá branná moc zlikvidovala dalších 50 divisí (místo vytoužených 100, které chtěla mít Anglie na Balkáně), a tím číslo zničených a odzbrojených divisí britských spojenců a Britů stouplo od počátku války do 1. června 1941 na 350. Opět byl ukořistěn bohatý materiál a vzato přes ½ milionu zajatců. Počet zajatých Britů a jejich spojenců stoupl od počátku války na 4½ milionu. Ale tím nebyl konec překvapení, ani konec tlaku britsko-semitské propagandy na českého člověka.

SOVĚTSKÉ RUSKO VÁLČÍ

Hlavní mělo teprve přijít. Kam míří sovětské Rusko, ukazovalo se už na dodávkách potravin a surovin, které začaly vždy povážlivě váznout, když se zdálo, že konečné vítězství je na dosah německé ruky. Německé vrchní velitelství od ledna roku 1941 sledovalo s velikou starostí vojenská opatření sovětského Ruska při německé hranici. Sovětští letci létali nad německé území. V době, kdy zrálo napětí mezi srbskými dobrodružnými generály a Německem, vojenský ruch na sovětských hranicích se stupňoval. Vrchní velitelství upozornilo 11. května německý zahraniční úřad, že při německých hranicích se provádí se strany Sovětů veliký vojenský nástup, hlavně v Pobaltí a při rumunské hranici. V září 1939, když vtrhly do Polska, měly Sověty při západní hranici 65 divisí, 1. května 1941 měly tam však už 158 divisí.

V květnu hlasatel londýnské stanice řekl, že je to škoda, že Srbové se drželi jen tak krátce; ale lepší prý něco než nic, poněvadž v této chvíli hlavní snahou Anglie je házeti Adolfu Hitlerovi pod nohy stále nové a nové klacky, dokud nedojde do Anglie ve větším množství pomoc ze Spojených států. Krátký odpor Srbů zavinil, že plán nástupu proti Německu od jihu a východu musil býti důkladně zrevidován. Sovětské válečné přípravy se měly uspíšit, čekat na důkladné přezbrojení sovětského letectva nebylo možno.

Bývalý president Spojených států Herbert Hoover promluvil v květnu do rozhlasu velmi pesimisticky o stavu výzbroje ve Spojených státech. Pravil doslova: „Americký průmysl potřebuje ještě nejméně 10 měsíců, aby mohl vyhovět zbrojním požadav-

kům Spojených států a Anglie. Každá myšlenka na americkou invasi do Evropy je šílená. K tomu by bylo zapotřebí expedičního sboru nejméně o 5 milionech mužů a loďstva nejméně o 40 milionech tun prostoru. Aby takové loďstvo mohlo být vybudováno, potřebovali bychom nejméně 10 let!"

Podle Hoovera Spojené státy mohly tedy poskytnout Anglii nějakou vydatnější pomoc až v březnu roku 1942 a to by větší dodávky teprve začaly. Jejich příchod do Anglie by přitom závisel více na lodním prostoru než na výkonu amerického průmyslu.

Když Srbové kapitulovali a bylo obsazeno Řecko, pařížský list „L'Oeuvre" uveřejnil inserát, který byl určen britskému ministerskému předsedovi. Zněl takto: „Hledá se země, která je ochotna přijmout britskou pomoc. Vylodění expedičního sboru v příslušné vzdálenosti od fronty, úplná porážka a překotné nalodění oddílů v době co nejkratší jsou zaručeny."

Musíme přiznat, že na tento inserát dostala Anglie nabídku. Přihlásilo se sovětské Rusko, kde 7. dubna Stalin se stal ministerským předsedou. Oněch 5 milionů, které podle Hoovera Amerika by byla měla dodat do Evropy, stálo už na německých hranicích, aniž se k tomu potřeboval lodní prostor. Dodávku tohoto dělového krmiva obstaralo světové Židovstvo. Adolf Hitler nemohl ani týden dále váhat. Musil předejít sovětský útok chystaný na něho v britských službách.

Se sovětskými pěšími i pancéřovými divisemi, i když jich bylo 160, dovedla si německá branná moc poradit, ale přátelé Německa měli určité starosti, pokud šlo o sovětské letectvo, které, jak už jsem uvedl, mělo přes 10 000 strojů bojových a bombardovacích. Někteří odborníci odhadovali sovětské letectvo až na 15 000 strojů. I když to byly stroje starší konstrukce, přec taková masa letectva jako přírůstek letectva britského musila porušit poměr sil ve vzduchu, který dosud trval.

A tu nás napadlo, že kdysi přinesl PZD zprávu o interviewu, který poskytl říšský maršál Göring. Říšský maršál počátkem listopadu roku 1940 prohlásil, že německé letectvo čítá 20 000

strojů a že ve svých akcích je prozatím velmi zdrželivé. Při té příležitosti jsme si vzpomněli na výrok generála Göringa tuším z roku 1936 anebo 1937, podle kterého Německo má si pořídit letectvo tak silné, aby se zdarem mohlo současně čelit letectvu francouzskému, britskému a sovětskému. Nebudeme asi daleko od pravdy, řekneme-li si, že počátkem června roku 1941 německé letectvo společně s italským mělo asi 30 000 strojů nejnovější a nejvýkonnější konstrukce, které byly zařaděny do jednotek. Kolik jich bylo ve skladech, nevíme, ale můžeme tušit. Sovětské letectvo nebylo proto žádným nebezpečím pro německé panství ve vzduchu. Vzdušné moře patřilo Německu a zůstalo také německé převaze zachováno. A to bylo to hlavní.

Adolf Hitler dal 22. června rozkaz k pochodu do sovětského Ruska. Během dvou týdnů celý sovětský nástup při hranicích a na bývalém polském, litevském a lotyšském území byl rozdrcen a rozprášen. Přes 6000 sovětských letadel bylo při tom zničeno na zemi a ve vzduchu. V dalších třech týdnech byly zdolány sovětské síly za Stalinovou linií a na celé západní Ukrajině až po Dněpr. Za 115 dní operací na území sovětského Ruska bylo zajato 3 300 000 bolševiků, zničeno a ukořistěno 19 000 tanků, 27 000 děl a 15 500 letadel. Za tu dobu Angličané nad Kanálem a nad německým a obsazeným územím ztratili přes 1600 letadel.

Do 15. října 1941 na sovětském území bylo obsazeno nebo odříznuto:

210 000	km²	bývalého Polska okupovaného Sověty 1939
50 000	km²	Besarabie a Bukoviny
170 000	km²	Litvy, Estonska a Lotyšska
130 000	km²	Bílé Rusi
350 000	km²	ruského území mezi Leningradem a Kurskem
100 000	km²	Karelie na severu
440 000	km²	Ukrajiny a Krymu
1 450 000	km²	celkem

To je plocha o rozloze Portugalska, Španělska, Francie, Italie, Belgie a Holandska. Na tomto bývalém sovětském území žilo

více než 80 milionů obyvatel. Zde jsou také $^2/_3$ obdělávané a nejhustěji osídlené půdy evropského Ruska.

Sovětské zemědělství i sovětský průmysl utrpěly veliké ztráty, poněvadž obsazené území je většinou velmi úrodné a je na něm mnoho železářského a loďařského průmyslu. Jen železné rudy se zde těží o 30% více než v celé Anglii.

Tažení v sovětském Rusku pokračuje. Podobně jde dále boj v Atlantiku a ve Středomoří. Do konce září 1941 německá branná moc potopila na moři a ze vzduchu celkem 13 900 000 tun lodního prostoru, který byl ve službách Anglie.*) To je o 1,7 milionu tun více, než potopili Němci za celou světovou válku. Spojené státy obsadily Island, aby kryly část trati, po které se dopravují náklady z Ameriky do Anglie, to však nijak nezlepšilo britské zásobování a neoslabilo německou blokádu Britských ostrovů. Na Dalekém Východě po dohodě s Francií Japonsko značně zesílilo svá vojska v Indočíně a vrchní velitelství svého válečného loďstva přeložilo do Saigonu. Schůzka Roosevelta s Churchillem uprostřed Atlantiku neuspokojila ani Londýn, ani Washington. Churchill odmítl další americké územní požadavky. Ztvrdl vůči Rooseveltovi, poněvadž se domníval, že sovětská pomoc bude levnější než pomoc Spojených států. Proto také dal rozkaz svým vojskům, aby společně s jednotkami sovětskými napadly Irán. Cílem tohoto britsko-sovětského tažení proti Iránu je zajištění íránské nafty a získání přímého spojení se sovětským Ruskem, které na sever od Černého moře kryje, lépe pokouší se krýt, cesty na Indii. V Iráku, v Iránu a na arabském ostrovu Bahreim těží se ročně 17 milionů tun nafty. To je dvakrát tolik, co se těží v Rumunsku a v Haliči. Ale dvakrát tolik nafty, co v Iránu, Iráku a Arabii, těží se v sovětské kaspické oblasti, kde středem je Baku. V prostoru moří Kaspického, Černého a Arabského těží se ročně asi 50 milionů tun nafty. Anglie se Spojenými státy si hledí

*) Do poloviny července 1942 námořní a letecké síly Německa, Italie a Japonska potopily celkem 21 600 000 tun nepřátelského lodního prostoru. To se rovná tonáži celého britského dopravního loďstva z počátku této druhé světové války.

proto tuto končinu zajistit i pro případ, že by sovětské Rusko bylo poraženo.

Válka se sovětským Ruskem jako spojencem Anglie není však jen válkou Německa a Italie. To je dnes boj celé Evropy proti nebezpečí, které Evropě hrozí, kdyby Anglie se Sověty zvítězily a Sověty se ujaly správy Evropy ve jménu komunismu. Proti sovětskému Rusku vystoupily válečně také Rumunsko, Maďarsko, Finsko a Slovensko. Je to blok čtyř států o 35 milionech obyvatel. Proti sovětským armádám poslali také jiní národové dobrovolnické svazy, tak Španělsko v síle dvou divisí, Norsko, Dánsko, Holandsko, Belgie, Charvátsko, Švédsko a konečně také Francie v síle několika praporů. Prozatím můžeme pomoc těchto 12 států vyjádřit vojensky asi 40 divisemi, ale mnohem větší je pomoc morální. Proti Sovětm poslalo své jednotky celkem 15 evropských států v čele s Německem a Italií. Některé z nich, jako Francie, Belgie, Holandsko, Norsko byly ještě nedávno v boji s Němci. Těchto 15 evropských států představuje celkem kolem 300 milionů obyvatel Evropy.

Boj za Novou Evropu byl na podzim 1941 uskutečněn v prvé jednotné frontě, která je obrácena proti komunismu a tím také proti jeho spojenci Anglii a pomocníku Americe. Ale boj proti komunismu je pro Novou Evropu současně bojem s kapitalismem, který ovládá moře a který chce mořit Novou Evropu hladem. S moře tísněna kapitalismem, na souši ohrožena komunismem, Nová Evropa se dnes šikuje proti moci, která obstarává spolupráci kapitalismu a komunismu. *Nová Evropa je jednotná v boji proti Židovstvu,* které je hybnou pákou kapitalismu a lučavkou socialismu.

Evropa, která by se chtěla zbavit závislosti na moři a na dovozu ze zámoří, musila by, buď po dobrém nebo po zlém, se nakonec doplňovat prostory východní Evropy, které byly pod mocí Sovětů. Evropa až po bývalé sovětské hranice byla průmyslová, přelidněná, chybělo jí určité procento potravin, představovala vlastně průmyslové město, jehož přirozeným potravinovým venkovem jsou kraje východní Evropy, ovládané Sověty. Šlo pouze

o to, zda tato spolupráce evropského průmyslového západu s evropským zemědělským východem bude uskutečněna dohodou po dobrém, jak naznačovala smlouva z roku 1939, anebo bojem, jak se ukázalo nyní.

Boj je nákladnější, ale také důkladnější. Sovětské zemědělství živořilo. Pokus s kolektivisací ztroskotal ve všech směrech. Pod sovětskou vládou země východní Evropy by dlouho nebyly schopné nejen své obyvatelstvo dostatečně zásobovat, nýbrž také Evropě dodávat. Jakousi pokojnou cestu dohody jsem viděl v tom, že do sovětského Ruska přijdou němečtí odborníci a udělají v tamním zemědělství a v tamním průmyslu opravdu vzorný socialistický pořádek. Čekal jsem od toho pro obě strany neobyčejně značné výhody. Zapomněl jsem však při tom na Židy, kteří se báli německých zemědělských a průmyslových odborníků, poněvadž by je nejen připravili o jejich vedoucí postavení, nýbrž bylo tu také nebezpečí, že s německými odborníky přijde do sovětských zemí také jiný názor na židovské trubce a židovské otrokářství.

Průmyslová Evropa se nemohla dohodnout s Evropou zemědělskou. Překáželi tu Židé a komunistické sny o výboji. Židů i komunistických snů využili Angličané, pokud se tu ovšem při těsné židovsko-britské spolupráci dá vůbec hovořit o nějakém využití Židů Angličany.

Oběti budou veliké na obou stranách, ale na straně sovětské budou smrtelné. Bez dlouhého dohodování a bez boje s židovsko-komunistickou intrikou se nyní podaří přestavět od základu východoevropský prostor, aby tvořil doplněk prostoru západoevropského. Pak Evropa bude ve všech směrech soběstačná a na mořích nezávislá. Přerod sovětského komunismu v rozumný a lidský socialismus byl by asi trval velmi dlouho. Meč nyní tento pochod urychlil a nákazu komunistického nesmyslu v Evropě tvrdě potřel. Nemůžeme proto dnes ještě dobře zjistit, oč si Angličané spojenectvím se Sověty uškodili. Ve skutečnosti Anglie a světové Židovstvo pracují při všech svých pokusech o zdolání německého národního socialismu k vytvoření nového spravedlivějšího řádu

a proti sobě tím, že dělají chybu za chybou. Adolf Hitler přiznal Židům mazanost, ale zcela případně řekl, že v podstatě jsou hloupí. Chybí jim moudrost, bez které se nedají stavět chrámy. Chybí jim víra a bez té se nedá získat štěstí. Proto zajde všechno, na čem měli Židé podíl jako konstruktéři, ať to byla lidská společnost, ať to bylo hospodářství anebo politika. I toto mocné kapitalisticko-semitské Kartago bude zdoláno a rozvráceno, posypáno solí a zapomenuto.

JDE TO DOBŘE NA MOŘI I NA SOUŠI

Úklid, ke kterému se nakonec odhodlal Adolf Hitler v Evropě, když rozbil hlavní sovětskou brannou moc, zdál se na prvý pohled podnikem velmi odvážným, poněvadž Anglie ještě stále povykovala na svých ostrovech a hrozila Spojenými státy. Bitva v Atlantiku pokračovala. Od konce roku 1940 až do konce září 1941 bylo potopeno na 5 milionů tun lodního prostoru. Od počátku války bylo to tedy na 14 milionů tun, o které přišla celkem Velká Britannie. Poněvadž z počátku měla k disposici asi 26 milionů tun vlastního, spojeneckého a neutrálního lodního prostoru, jde tedy o ztrátu bezmála 60% při 15 milionech zničené tonáže (počítáme-li také zásah italský). Za dva roky Anglie postavila a ze Spojených států získala 3 miliony tun. Přes to však klesla koncem září 1941 britská tonáž s 26 milionů na 14 milionů.*)

Proto se britské lodi staly vzácností na mořích. Tím také klesl počet potápěných lodí při stejném úsilí německých ponorek a letadel. V mírových dobách dojíždělo do britských přístavů měsíčně na 5 milionů tun. Dnes však nejvýš 2½ milionu a z toho německé letectvo a ponorky s povrchovým loďstvem zničí přes půl milionu tun měsíčně. To znamená, že nejméně každá pátá loď plující do Anglie byla v poslední době potopena.

Bitva o Atlantik probíhá stále ještě pro Německo příznivě, poněvadž jeho branná moc topí ročně přes 6 milionů tun britského lodního prostoru, zatím co britské a americké loděnice mohou ročně postavit nejvýš 2 miliony tun. Dokud se nepodaří britské branné moci snížit ztráty na tonáži a britskému průmyslu zvýšit

*) Před touto válkou veškerá světová tonáž činila 65 milionů. Z toho na 20 milionů tun patřilo Japonsku, Německu a Italii.

výkony loděnic doma a v cizině, bitva v Atlantiku bude probíhat stále příznivě pro Německo. I kdyby britské a americké loděnice měsíčně postavily v budoucnu na 200 000 tun nových lodí, nezlepší to vyhlídky Anglie v atlantické bitvě. Teprve kdyby se podařilo britskému námořnictvu a letectvu snížit lodní ztráty na 300 000 tun měsíčně a kdyby britské a americké loděnice vyráběly měsíčně 300 000 tun, mohlo by se hovořit o rovnováze sil v Atlantiku a o marnosti německého úsilí zdolati Anglii blokádou.

Prozatím jsou vyhlídky, že Němci do konce roku 1941 potopí celkem 16 milionů tun britského lodního prostoru, který se Britům jen ze čtvrtiny podaří nahradit nákupy a výrobou. Z 26 milionů tun, s nimiž válku začali, zbude jim 13 milionů tun, tedy právě polovina.*)

V bitvě o Atlantik není Anglie pouze blokována. Oněch 15 milionů tun dosud potopeného lodního prostoru stáhlo s sebou na mořské dno obrovské množství potravin, surovin a zbraní, na jejichž odvezení by bylo třeba zhruba 30 000 nákladních vlaků. V bitvě o Atlantik přichází Anglie stále nejméně o 25% všeho zámořského dovozu, ať jde o potraviny nebo zbraně. Chce-li Amerika dodat Anglii 100 letadel, musí jich odeslat 130, aby 100 letadel opravdu do Anglie došlo. Při tom oněch 30 letadel bude Němci zničeno na oceáně a v britských přístavech. Ale na dno mořské nejde jen náklad lodi, nýbrž i železo a ocel, z níž je loď vyrobena. S 15 miliony tun nákladu bylo za uplynulé 2 roky zničeno ještě nejméně 10 milionů tun železa a oceli lodí, které náklad vezly.

Na počátku roku 1941, jak už jsem uvedl, poměry v Evropě vyhlížely takto:

Evropa sjednocená Německem . . .	280	milionů
Sovětské Rusko	190	„
Devět států na rozcestí	70	„

*) Můj odhad byl mírný. Jak už jsem uvedl, do konce roku 1941 Trojspolek Německo, Italie a Japonsko potopily celkem přes 17 milionů tun.

Před tažením proti Sovětům:

Evropa sjednocená Německem . . .	350 milionů
Sovětské Rusko	190 „

Koncem 15. týdne války se Sověty:

Evropa sjednocená Německem . . .	430 milionů
Sovětské Rusko	110 „

Od počátku roku 1941 k Nové Evropě bylo připojeno politicky Bulharsko a Finsko a německou brannou mocí zlomeny jako spojenci Anglie Jugoslavie a Řecko. Tím bylo ukončeno sjednocení Evropy. Od 22. června do 15. října 1941 německá branná moc získala na sovětském území prostor 1 450 000 km² s více než 80 miliony obyvatel, a tak za rok 1941, do 15. října, Nová Evropa vzrostla opět o 150 milionů obyvatel, které ubyly sovětskému Rusku a Anglii.

Kdo si zachoval jen trochu chladnou hlavu a kritiku, musí se obdivovat síle německé politiky a německé branné moci za uplynulá dvě léta války. Evropa, která měla bez Anglie 500 milionů obyvatel a ve které mocnosti Osy měly jen 130 milionů obyvatel, byla zcela přebudována. Na 300 milionů Evropanů bylo vzato vlivu Anglie.*)

Na počátku třetího roku války v Nové Evropě všechen průmysl pracuje podle jednotného plánu. Za světové války pracoval proti Německu průmysl francouzský, italský. V této válce oba tyto průmysly jsou dnes na straně Německa, zatím co britská a americká výroba musí zásobovat také možnou frontu proti Japonsku. Ve válce světové Japonsko bylo spojencem Anglie a Spojených států.**)

*) Za celou světovou válku podařilo se Německu přechodně obsadit jen území s 85 miliony obyvatel, počítaje i Ukrajinu, zabranou v roce 1918.

**) Tato úvaha byla ukončena v říjnu 1941. 7. prosince, tedy za dva měsíce po jejím vyjití, vstoupilo do války po boku Osy Japonsko, jež v několika měsících zmocnilo se veškeré východoasijské nafty nepřítele, 90% výroby jeho kaučuku, malajského cínu, mnoha jiných strategických surovinových oblastí a do počátku června 1942 nepřátelského území v rozloze 2½ milionu km² s 93 miliony obyvatel.

Průmysl Nové Evropy je dvakrát silnější než byl průmysl Německa ve válce světové a průmysl Anglie je dnes čtvrtinou průmyslu Nové Evropy, zatím co za prvé války světové rovnal se průmyslu německému.

V prvé světové válce spojený průmysl Anglie, Spojených států, Francie, Italie, Ruska a Japonska byl čtyřikrát silnější průmyslu německého. V této válce spojený průmysl Anglie, Spojených států a sovětského Ruska na počátku třetího roku války není silnější sjednoceného průmyslu evropského po stránce branné. Výroba Spojených států je jistě značná, ale slouží v prvé řadě vlastní potřebě a teprve v druhé řadě potřebě britsko-sovětské fronty. Při tom čtvrtina americké výroby, určená za moře, jak už bylo uvedeno, je ničena německou brannou mocí na cestě do Evropy.

Za prvé světové války Německo čelilo nakonec 29 státům, z nichž 11 bylo v Evropě. Dnes má proti sobě jen Anglii a sovětské Rusko, které je už převážně vojensky i hospodářsky zdoláno.*) Německo v této válce je mnohem silnější hospodářsky i politicky než bylo ve válce světové. Oč je silnější, o to jsou jeho protivníci slabší. Ale hlavní síla a nezdolnost Německa je dnes v jeho ideologii.

V březnu 1941 italský publicista Mario Appelius napsal v Popolo d'Italia: „Z vůle osudu tato válka je provázena velikým revolučním procesem, v němž moderní svět stojí proti neblahému kapitalistickému režimu, který utiskoval a vykořisťoval lidstvo. Tento revoluční proces chce postavit mezinárodní život na nové základy tím, že vyloučí dosavadní nespravedlivé rozdělení bohatství a surovin, a tím že odstraní mnoho nesnesitelných skutečností politických a hospodářských. Revoluce bojuje, aby nastolila ve světě nový typ civilisace se sociální náplní. Tato nová civilisace, v níž nesčetné národy naleznou konečně mír a blahobyt, vyžaduje novou hospodářskou organisaci světa, zcela odlišnou od

*) V druhé polovině července 1942 přišlo sovětské Rusko o celou průmyslovou oblast jižního Ruska (donecká pánev) a o železniční spojení s Kavkazem, který zásobuje sovětské Rusko naftou.

té, která platila do dnešního dne. Vyžaduje dále nové soustavy finanční, v níž zlato, to je veliký kapitál, nebude mít moc nad osudy a potřebami práce. Tato nová civilisace vyžaduje moderní politické soustavy, která dovede donutit různé sociální kategorie, aby uznaly vyšší zájem celku. Nová sociální civilisace vyžaduje novou mezinárodní koordinaci práv a povinností národů, harmonickou a inteligentní organisaci hospodářských možností jednotlivých států a především to, aby obrovské bohatství naší země, které může zajistit chléb, práci a mír všem obyvatelům naší planety, přestalo být výsadou několika zemí, které bezohledně vybudovaly svůj blahobyt na utrpení, bídě a bratrovražedných zápasech ostatních národů. Na tomto rozsáhlém poli úsilí o nový život posledním velikým nepřítelem naším i ostatních národů je britské sobectví. Anglie je baštou kapitalismu a ve svém obludném zápasu proti lidstvu je podporována společníky v nadbytku a bídáckými spoluvinníky, v jejichž čele stojí vysoké finance Spojených států a veliký židovský kapitál."

Ale také Angličané mluví stejnou řečí jako tento vidoucí Ital, ovšem zachovali-li si zdravý úsudek a nepatří-li právě mezi finanční supy a nejsou-li postiženi omezeností. Britský spisovatel světového jména H. G. Wells vydal koncem roku 1940 knihu, kterou nazval „Nový světový řád". Wells zde rozebírá poměry, které vedly k této válce, a dochází k závěru, že britská propaganda nyní komolí pravdu. Wells tvrdí, že Anglie nevede žádnou lidovou válku, nýbrž že do této války byla veštvána britskými finančníky. Wells je přesvědčen, že smyslem této války je, aby malý hlouček britských kořistníků mohl nerušeně pokračovat ve svém rozmařilém životě.

Wells nikdy nevystupoval jako přítel národněsociálního Německa, ale už z prvé světové války zná velmi dobře britskou černou kuchyni propagační a její vynikající osobnosti. Proto se vyzná v jejích čarách. Wells píše ve své knize: „Válka proti Hitlerovi je vedena britskou světovou říší zcela ve starém duchu. Mezinárodní podnikatelství je nemocí světa a proto jeho soustava musí být odstraněna. Nejvýrazněji je však zastoupena v současné

Anglii. — Ať již hodnotíme režimy fašistický a národněsocialistický tak či onak — praví Wells dále — musíme přiznat, že *oba tyto režimy se snaží vybudovat pospolitý život v sociálním duchu.* Oba režimy se snaží zlepšovat a stavět a po té stránce daleko předhonily britskou vedoucí kastu. — Britská moc, jejímž nositelem jsou jednotlivé rodiny, se zvrhla blahobytným životem, který měla zaručen staletými výsadami. Občas ulehčila tato panující kasta svému svědomí tím, že nezaměstnaným povolila almužnu v podobě podpory v nezaměstnanosti. Ale současný britský režim nikdy se nenamáhal, aby těmto přebytečným lidem opatřil práci. *Vláda britského imperia je nejreakčnější ze všech vlád.* Britská vláda se snaží jen oddálit nevyhnutelný rozklad a žít dále obvyklým způsobem. A nyní tito lidé — a to je právě důvodem, proč jsem napsal tuto knihu — vedli nás celou serií neuvěřitelných chyb do války proti Hitlerovi, aby ho, jak tvrdí — likvidovali. Pravděpodobně doufají, že se jim podaří nějakým dosud neznámým způsobem ochromiti Německo. Myslí, že pak v klidu a pokoji budou se moci vrátit na svá golfová hřiště a k řekám, kde loví ryby, a že po dobrém obědě budou moci dále seděti u krbu a snít." Nakonec Wells prohlašuje, že „britský národ začíná být nespokojen. Není ani tak rozezlen na Němce jako na své vládce".

K této Wellsově kritice dnešního britského režimu, v jehož službách je česká emigrace a který nás nechal na holičkách v roce 1938, nemám, co bych dodal. Ale mám na stole ještě jeden výstřižek z britských novin, kde je zpráva o procesu proti předsedovi všeindického kongresu, proti odvážnému bojovníku za svobodu Indie, Panditovi Jawaharlal Nehru, který byl na počátku roku 1941 britským soudem odsouzen na 4 roky do vězení. Když Panditovi Jawaharlal Nehru byl přečten rozsudek, zvedl se a prohlásil, že všechna halasná slova o svobodě a demokracii, kterými Angličané plýtvají na všechny strany, nezmění nic na skutečnosti, že v Indii britský režim je diktaturou, jaké ve světě není rovno. Indický lid podle Pandita Nehru nemá nejmenší zájem na tom, aby bylo Britské imperium zachováno. Obrácen k soudcům, řekl:

„Vy neodsuzujete mne, nýbrž miliony Indů, a obžalovaným v této síni nejsem já, nýbrž Britské imperium, které odsoudil svět. Dnes jsou na pochodu národové, kteří jsou mnohem mocnější než vaše soudy. Co se stane se mnou, nemá významu. Už sedmkrát jste mne odsoudili a čtyři léta jsem strávil ve vašich žalářích. Můžete mne odsoudit po osmé a po deváté. To nezmění přirozený vývoj."

V Britském imperiu demokracie platí jen pro pány, pro sahiby, ne však pro otroky a poddané. Z 520 milionů obyvatel Britského imperia jen 70 milionů má právo na „demokratickou správu", ostatních 450 milionů barevných poddaných je pod diktaturou, jaké podle Wellse a Pandita Nehru není na tomto světě rovno. Proto britští vládcové těmto 450 milionům poddaných bez práv a civilisace *nemohou dát zbraň,* nemohou je cvičit, nesnaží se udělat z nich uvědomělé, hrdé národy, poněvadž by si tím podkopávali celý vykořisťovatelský systém, kterému se říká Britská veleříše.

Ještě před válkou Němců se Sověty známý americký novinářský podnikatel a spisovatel Hearst napsal, že osobně nemá nic proti Churchillovi, ale že jej považuje osobně za neschopna, aby vedl Anglii v její dnešní válce. „Churchill — napsal Hearst doslova — nedobyl dosud své zemi ani jediného vítězství, jak vojenského, tak diplomatického. A bez vítězství jedinou nadějí Anglie je, že svalí břemeno války na bedra Spojených států."

Myslící muži v Anglii a v Americe vidí dobře do hry britských panujících rodů, které se spojily se světovým Židovstvem v domnění, že tím získají na síle. Ještě nikdy, co známe dějiny, Žid neudělal nic pro bližního jiné rasy, i když to byl třeba lord. Anglie snad bude trvat, i když Britská říše zajde, ale Britské říši bude odzvoněno a rovněž tak britské aristokracii, zavedené Židy na bludné cesty.

ČEŠI V NOVÉ EVROPĚ

Londýnští ptakopravci mají mnoho obratných povídalů, mají herce, mají profesionální parlamentní žvanily. S těmi se člověk práce nemůže měřit v hlaholení, ale pouze ve Starém zákoně byly podle pověsti foukáním do trub pobořeny hradby města. Válka se nevyhrává slovy, nýbrž činy a nakonec o všem rozhodne železo ve statečné ruce.

Nejsme sami z těch, které překvapil vývoj. Nedávno jsem dostal do ruky „Paměti" známého vlámského theoretika socialismu, jehož knihy byly přeloženy také do češtiny. Myslím Hendrika de Mana, který před osmi lety jako ministr začal v Belgii uvádět ve skutek pracovní plán. Hendrik de Man byl proti tomu, aby Belgie vstupovala do války. Ve svých „Pamětech" ukazuje, jak hlouček politiků z profese, zaprodaný cizině, strhl Belgii do nešťastného dobrodružství. Hendrik de Man byl belgickým majorem v záloze. Za této války byl poblíž krále. Viděl mnoho a co viděl, bylo strašné a hnusné. A tento hnus a tato ohavnost si říkaly „demokratický řád". Hendrik de Man ve svých „Pamětech" píše: „Jestliže jsem uprostřed takové spousty zbabělosti a zrádcovství neztratil všechnu víru v lidstvo, tedy jen proto, že jsem v této nejtěžší zkoušce, kterou člověk může podstoupit, našel potvrzeny ony vzácné vlastnosti, které jsem u krále znal: klidnou rozvahu, velikost ducha, veliký smysl pro povinnost a to, že osud druhých mu byl vždy přednější než osud vlastní. Viděl jsem, jak král myslil na dobro lidu, když politikové chvástající se zájmy koruny, hrozili mu odpadnutím. Tento příklad mi pak v obsazené Belgii ulehčil volbu těžké cesty, na které se člověk ptá jen svého svědomí, co je jeho povinností a před čím nesmí uhnout."

Starý socialista nezradil prapor. Hendrik de Man vidí to, co vidím já a co vidí nás mnoho a mnoho v dnešní Evropě, na jejímž socialistickém praporu jsou národové jen hvězdami, ale jehož barva je rudá, jako barva praporu Německé říše. Hendrik de Man končí své „Paměti" slovy: „Žil jsem mezi světem smrtelně nemocným a světem novým, který se rodil v bolestech. Stál jsem také na vrcholku křížové cesty, kterou šla Evropa. Snad uzřím ještě dvojí skutečnost, která se mi nedávno zdála vzdálenější než před třiceti pěti lety — *evropskou jednotu a socialistický řád.*"

Nechci nikoho přesvědčovat. Shrnuji pouze skutečnosti. Nyní v poslední chvíli, před hodinou dvanáctou, chci českého člověka upozornit na mylné cesty, po kterých ho vedou londýnské bludičky. Už dnes by měl postřehnout, že se pohybuje v kruhu, že stále se vrací na místo, kde už jednou byl a že je při tom stále unavenější a unavenější. Sovětské Rusko podlehne, jako podlehla Francie, a po sovětském Rusku přijde řada na Anglii.

Wells zná své pappenheimské v Anglii. Hendrik de Man se třese ošklivostí při vzpomínce na Anglii a na její placené agenty ve vlastním národě. Myslím, že není daleká doba, kdy také mnoho britských Šavlů v českém národě se stane Pavly Nové Evropy, kde ovšem už nebudou tak jemně vychovaní darmojedi jako v Anglii, ale kde se nikdo nebude štítit žádné práce pro své bližní. V Nové Evropě po léta nebudeme mít čas na příjemné lenošení. Mnoho a mnoho bude třeba postavit. Evropa v čele s německým národem bude se musit dřít jako mezek, aby odčinila hříchy demokratického režimu, který byl pouze bezcitným kapitalistickým plantážnictvím.

Hendrik de Man se opravdu dočká jak jednotné Evropy, tak socialistického řádu. A co bude s námi? Bože, kdyby už z nás jednou vyprchal ten ubohý český imperialismus, na kterém jsme postavili tolik nemotorných snů. Znovu opakuji: Nejsme žádnými *sousedy* německého národa, žijeme *uvnitř* německého národa. *Jsme trvalými příslušníky Říše.*

Naše postavení je zcela jiné než Slováků, Charvátů a Rumunů. Dnes i Bulharů je více než Čechů. Ve 400 milionech obyvatel sjednocené Evropy představujeme pouze 2% a tím je také dána míra zájmu o bolestínství české oblomovštiny. Pomalu nikoho už nebudeme zajímat. Koncem září 1941 Angličané společně se Sověty přepadli Irán. Nějakých 12 milionů Peršanů dostalo se přes noc pod sovětské a britské panství. Irán byl déle samostatný než český národ. Nebylo to jen 20 let, nýbrž přes 2000 let. Za to, že nás nepotkal osud polabských Slovanů, můžeme děkovat jedině tomu, že jsme byli součástí Německé říše. Zde končí všechny sentimentality. *Problém národnostní bude zítra pouze problémem kulturním; nebude to problém mocenský, hlavně u národů malých. Čím menší národ v rámci Evropy, tím více bude v něm prvek evropanství převažovat prvek národní.*

Ve Spojených státech se mluví anglicky, obyvatelé si říkají Američané a každá národnost si tam žije podle svého, dokud jí to samé prakticky nepřekáží. Češi tam byli do nedávna spokojeni, ač na úřadech Spojených států s nimi nikdo česky nehovořil. Když si požádali o americké státní občanství, musili prokázat, že dovedou anglicky. Ale tím vším se nepohoršovali. Byli rozumní. Chápali, že pro milion Čechů roztroušených po Spojených státech nebudou se přece dělat nějaké zvláštní státní koncese. Podobné to však bylo nakonec ve Spojených státech s Francouzi, kterých tam bylo původně poměrně mnohem více než je Čechů v Evropě.

Mezi církví katolickou a pravoslavnou je podstatný rozdíl v pokřižování. Jedni dělají kříž zprava doleva a druzí zleva doprava a za to se také mohly vést války ve slepé nenávisti. V tom není žádný imperialismus, radí-li se malému národu, aby se začlenil do většího hospodářského a kulturního celku a aby se naučil hovořit jazykem, který je platný jako obcovací na veliké pevnině.

Vzpomeňme si, když v Praze byly otevřeny obecné a střední školy francouzské a anglické, česká inteligence si mohla paty ušoupat, aby její děti se tam dostaly. Nedávno mi jedna dáma

povídala: „Naše Mařenka chodila do francouzské obecné a střední školy a dnes neumí pořádně psát ani česky, ani německy. Nevím, co s ní dělat." A Mařence je dnes 19 roků. Tomu se tedy říkalo vlastenecké vychování. Kdyby byli Francouzové a Angličané otevřeli v Praze 10 obecných a středních škol, byly zajisté tyto školy přeplněny. Ale jazyku sousedního národa, který byl současně největším národem evropským, jsme se z „vlasteneckých" důvodů neučili. Myslili jsme si, že středoevropské problémy vyřešíme nejlépe, budeme-li Německo ignorovat, namluvíme-li si prostě, že neexistuje. Dnes se ukázalo, že jsme si hráli s přízraky. Česká politika myslila, že z Německa se udělá jakási středoevropská periferie. V severských státech, v Norsku, Dánsku, Švédsku, Finsku, Estonsku, Lotyšsku a v Litvě je už dávno zvykem, že inteligence hovoří vedle rodného jazyka zběhle ještě dvěma jazyky evropskými, buď německy a anglicky nebo německy a rusky. Víme, že němčina byla dorozumívacím středoevropským jazykem už před světovou válkou. Dělali jsme na to vtipy, že na příklad Charvát se s Čechem domlouval německy, ale v podstatě nebylo na tom nic k smíchu. Čech, Maďar, Rumun, Charvát tvořili středoevropskou pospolitost. Každý hovořil současně jazykem největšího středoevropského národa a to byl jazyk německý. Byla v tom velmi nerozumná svéhlavost, když Čech se dorozumíval s malými národy střední Evropy buď jejich rodným jazykem anebo francouzštinou. Němčina bude nesporně evropským dorozumívacím jazykem, jako jím je angličtina v Americe.

Je pochopitelné, že v Americe ten, kdo neumí anglicky, musí se spokojit jen podružnou prací. Ve střední Evropě ten, kdo se nenaučí německy, nebude mít možnost většího životního rozběhu. Vstupujeme do nové éry evropských dějin, kde hospodářsky padají hranice mezi státy a kde evropanství překlene všechny staré trpkosti mezi národy. *Kontinentální* vlastenectví vytlačí vlastenectví *národní. Zítra rodnou zemí Čechů bude Protektorát, státem Čechů bude Říše a českou vlastí — Evropa.*

Sejdou-li se dnes dva Češi, jeden z Domažlicka a druhý z Kyjovska, každý zná své místní nářečí, kterým hovořil jako děcko,

ale spolu mluví spisovnou češtinou. Zítra, až se sejdou dva příslušníci různých evropských národů, každý bude znát svou rodnou řeč, kterou bude mluvit doma, ale spolu budou oba tito Evropané mluvit řečí evropské spolupráce a evropské jednoty. Podobné to bylo také ve staré Číně, ve které žilo přes 60 různých národů, kteří si společně říkali Číňani, jako příslušníci Ameriky se zvou Američany a Evropy Evropany. Ve staré Číně dorozumívací řečí byla jakási latina učených, poněvadž Číňan z jihu nerozuměl, když se sešel s Číňanem z Tjensinu, a když oba hovořili rodnou řečí. Čínština z Kantonu lišila se od čínštiny z Tjensinu jako portugalština od řečtiny nebo ukrajinštiny. Na území staré Číny žilo ještě více národů než na území Evropy. Politika a branná moc čínských panovníků sjednotily východoasijské území od Mandžuska až po Tonkin (dnešní francouzskou Indočínu) a od Koreje až po čínský Turkestan a Tibet; všechno bylo podřízeno Pekingu a všude vládl jeden řád. Dokud nevnikli na čínské území v XIII. století Mongolové, Čína byla zemí míru, který chránily hradby tisíce kilometrů dlouhé proti severu. Jih nebyl výbojný a nebezpečný.

Podobné to bude také se sjednocenou Evropou, která má asi stejný počet obyvatel jako Čína. Ze zámoří Nové Evropě nebude hrozit žádné nebezpečí. Pouze hranice východní, sousedství s asijskou pevninou, bude vyžadovat opatrnosti.

To jsou ovšem perspektivy jen zdánlivě daleké. Evropu nesjednotila touha po sbratření všech jejích národů, nýbrž zoufalá hospodářská situace, ve které se octla celá evropská pevnina vinou britského a amerického kapitalismu. Pud sebezáchovy přemohl rozpory, touha po lepším zítřku postupně utlumí všechny staré trpkosti mezi evropskými národy. Už dnes vidíme frontu, kterou v budoucnu bude musit obsadit Evropa. Snad to bude poněkud dále na východ a na jihovýchod, ale ta fronta už je utvořena sovětsko-britskými vojsky. Sovětská vojska stojí na počátku září 1941 na frontě proti Evropě od Bílého moře až po Tabris. Od Tabrisu na západ až do severní Afriky táhne se proti-

evropská fronta britská. Zde bude třeba dělat pořádek a vybudovat opravdu rozumnou a pro Evropu výhodnou hranici proti Východu, až bude zlomen odpor Sovětů a až podlehne Anglie.

Příslušenství českého národa k Nové Evropě bude, jak už jsem uvedl, zvláštního rázu. Zatím co jiní národové, jako Francouzi a Španělé, budou přímo Evropany, poněvadž mezi Francií, Španělskem a Evropou nebude jiné vyšší státní přestupní organisace, český národ, který nemá svůj vlastní stát, bude členem velikého evropského souručenství pouze *jako příslušník Říše.*

To, co nyní řeknu, nemusí žádného Čecha lekat už proto, poněvadž je to stará skutečnost. Český národ byl vždy členem Německé říše a jeho stát byl natolik samostatným celkem, jako Bavorsko, Sasko nebo Prusko. Když se uvolňovaly vztahy Bavorska, Saska a Pruska k Říši německé, uvolňovaly se také české vztahy k Říši. Čím více se však ostatní říšské země těsněji svařovaly s Říší, nemohlo být jinak ani s českými zeměmi, uprostřed německých zemí položenými.

Český král byl říšským knížetem, voličem, kterých bylo původně 7 a později 10 (jmenovali se kurfiřti). Osud německých zemí, mezi něž od roku 1356 zlatou bullou Karla IV. byly zařaděny i země Českého království, byl tedy také osudem českých zemí a tím i českého národa. Tisíc let Češi žili v zemi říšské a jak dnes vidíme, jen jim to svědčilo. Prozatím jsou z národů východní Evropy hned po Němcích nejvzdělanější, nejcivilisovanější, nejpracovitější. Tisíciletý život uprostřed německého národa nemohl ovšem zůstati bez hlubokých rasových, kulturních a sociálních účinků. Nelekejte se, prosím tohoto tvrzení. Není daleko od pravdy. Je jí mnohem blíže než ujišťování opačná, že jsme uprostřed Němců osamocenými a ryzími Slovany.

Na počátku této úvahy jsem řekl, že rasa je více než jazyk. Proto v Nové Evropě se budou národové pracovně uskupovat podle svých rasových vlastností.

Jádrem Evropy bude obnovené germánsko-románské souručenství z dob Karla Velikého, které představuje kulturní a civi-

lisační jednotu vyrostlou z římské kultury. Dále na východ budou evropské kraje, kde značně ještě prolíná východní kultura mohamedánsko-mongolská. Není přesných hranic mezi novým evropským Západem a evropským Východem. Můžeme hovořit o národech z pomezí obou kultur. Pouze Češi, kteří jazykově patří k Východu, představují národ ryze západní, naprosto jednorodý s ostatními národy západního germánsko-románského celku. Češi nebyli ani hodinu pod panstvím musulmanského jihu a tatarsko-ruského východu, jako Poláci, Rumuni a částečně také Maďaři. Poláci na příklad velmi mnoho se dovolávají svého katolictví, ale civilisaci měli zcela východní — rusko-tatarskou. Hlavním rysem Orientu v národech evropského východu je *odpor k práci, která pro ně není žádnou radostí, nýbrž kletbou.* Národové evropští, prosáklí Východem, pracují jen tolik, aby byli živi, ale *nepracují, aby tvořili, aby sloužili obětavě celku.* Západ, který patří ke germánsko-římské kultuře, vyznačuje se neobyčejně dělnou inteligencí a velmi inteligentními dělníky. Nové západní Evropě je cizí propast mezi zahálejícím pánem a hladovějícím, nicotným „černorabóčím". Radostná práce a požitkářská zahálka, to jsou dva světy tvořené evropským Západem a Východem. Český národ neměl a nemá nic společného s východním světem. Český národ je svým životem, rasou a společenskou stavbou příslušníkem germánsko-římské rodiny národů a kmenů. Není to tudíž žádná zrada, řeknu-li, že český kmen patří k Říši a že toto příslušenství je nejen historické, nýbrž i rasové.

Že nás osud umístil doprostřed národa německého a udělal z nás opět příslušníky Velkoněmecké říše, to znamená pro každého Čecha veliké výhody v budoucnosti. Stát, který v Evropě o 400 milionech obyvatel bude hrát vedoucí roli, bude také naším státem. Budeme jeho příslušníky a toto příslušenství nám dá také zvláštní, velmi výhodné postavení vůči ostatnímu světu a vůči zaostalé východní Evropě, která se zpozdila ve vývoji područím tureckým, tatarsko-ruským a sovětským.

Jazykem Čech, občanstvím příslušník Velkoněmecké říše a city Evropan, bude náš člověk mít současně tři veliké povinnosti: k svému národu, k německému státu a k Evropě. A všechny tyto tři povinnosti nemají nic společného s nějakými zámořskými kulturami, které jsou Evropě cizí. *Dnes stojí pevninový člověk proti námořnímu.* Rozpor Říše s Anglií není náhodný. Anglie má dnes blíže k Americe než k Evropě. Anglie je proti Evropě celým svým založením. Patří prostě k jinému světu.

NE S VÍTĚZEM, NÝBRŽ S LEPŠÍM ŘÁDEM

Britské je také ono okukování situace, na čí stranu se přidá vítězství a k té se nakonec hodlá náš pan Opatrný připojit. Ale musí to být ovšem už vítězství opravdu „zabetonované". Je to nejen britský nešvar, nýbrž také stará židovská taktika. Britsko-židovská politika učí, že se máme přidávat k té z válčících stran, když je jasné, která bezpečně zvítězí. Tu začneme pak opatrně podporovat, pro tu nakonec začneme hlomozně agitovat.

Prohlásí-li někdo, že jde s Anglií proto, poněvadž je přesvědčen, že zvítězí, je to stejně povedený pták, jako ten druhý, který tvrdí, že jde s Německem, poněvadž ono má vítězství v kapse. Pořádný člověk nejde s tou nebo s onou stranou v této válce jen proto, že se domnívá o ní, že zvítězí, nýbrž proto, poněvadž je přesvědčen, že strana, za kterou stojí, je blíže pravdě a že pro lidstvo, a v našem případě pro Evropu, udělá více než ta druhá.

Nejdu s Německem proto, že zvítězí, nýbrž proto, že Evropě nabízí lepší, životnější a sociálně spravedlivější řád, než jaký zde zavedla Anglie, která je ostatně tak demokratickou jako některé vlády jsou k své hanbě „křesťanské".

Jdu s Německem, i kdyby tuto válku prohrálo, poněvadž jeho program je jediným kontinentálním programem, který Evropu může zachránit před zkázou a bídou. Jak těžko se sjednocovalo Německo! Nedávno bylo vzpomenuto stého výročí zrození písně „Deutschland, Deutschland über alles". Její autor, Hoffmann von Fallersleben, byl tehdy v Prusku pronásledován jako psanec za přesvědčení, že všechny německé státy se mají spojit v jednu Německou říši. Dnes jsme mezi slepými podobnými psanci tvrdí-

me-li, že všechny státy této pevniny se mají sloučit v Novou Evropu. Hoffmannovi vytýkali, že zradil Prusko, poněvadž za tehdejších časů průměrný pruský školomet byl nejdříve Prušákem a pak dlouho nic. Podobné to bylo tehdy v Italii, kde Neapolitánec nenáviděl Lombarďana a Lombarďan Savojce.

V budoucnu hádat se v Evropě můžeme, ale tyto spory musí být spory *rodinnými* a ne spory cizích *světů*. Soutěž sama dává už příčiny k sporům i z pohnutek nejušlechtilejších. Také dnes se škádlí Prušák s Bavorákem, ale už nikdy spolu nebudou bojovat. Podobné to bude v Evropě po této válce, až Německo zvítězí. Francouz bude pro to i ono v rozporu s Italem a Němec s Norem nebo s Řekem, ale pro tyto spory už k válce nedojde. A co hlavní, nebude už armád, které by se potíraly.

Malé národy v tomto slučovacím procesu evropských kmenů a národů čeká velmi důležitá úloha. Češi nesporně musí při dobré vůli představovat tmel mezi germánským Západem a slovanským Východem, který je nám příbuzný jazykem, ale cizí kulturou. Poevropštění východní neevropské Evropy budou proto napomáhat Češi, jako věrní příslušníci Německé říše.

Dnes je už všem jasné, že každý pokus českého národa, aby se stal předvojem tatarského východu v srdci Evropy proti souručenství germánsko-románskému musil by skončit naším úplným zánikem.

Chladný postoj Němců k českému národu nemá svůj původ v zásadním odporu Němců vůči Čechům, nýbrž *v dnešním českém postoji vůči Němcům*. Jako není rovnosti mezi lidmi, tak není rovnosti mezi národy, hlavně není rovnosti mezi národem velikým a malým. Slabý nemůže bojovat se silným, nechce-li zahynout. Slabý může se silným jedině spolupracovat, když osud je vedle sebe postavil. A slabý bude mít tím vlivnější postavení, čím bude silnému užitečnější, čím bude k němu přátelštější.

Někdo mi ovšem namítne, že 3 miliony Finů se postavilo proti sovětskému Rusku. Ale Finové v okamžiku, kdy se postavili po bok Německa, znali už německý program Nové Evropy, která

bude platit také pro Finy a ostatní malé národy. Finové odešli z neživého společenství západních demokracií a přidali se k Nové Evropě vedené Německem. Finové se postavili proti sovětskému Rusku, které se po roztodivných cestách dostalo do britského tábora. Finové bojují za Novou Evropu. Jejich samostatnost v této Nové Evropě bude mít také zvláštní formu, která především zaručí všem, malým i velikým, společnou ochranu a tím také bezpečný vývoj.

V Nové Evropě bude platit: „Jeden za všechny a všichni za jednoho." V této Nové Evropě se už nestane to, co provedly na příklad slavné demokracie s námi v roce 1938. Nová Evropa bude nás všech. Když si Poláci myslili, že jim patří Východní Prusko, byli by se málo rozpakovali a toto Východní Prusko s necelými třemi miliony obyvatel byli by obsadili. Ale nešlo to proto, poněvadž Východní Prusko bylo částí Německé říše. A podobné to bude s Novou Evropou. Nikdo si nebude moci osobovat právo na některou evropskou zemi, i kdyby na ní žil sebemenší národ, poněvadž to už nebude ani Finsko, ani Bulharsko, ani Maďarsko nebo Portugalsko. To bude Nová Evropa, která žádnému svému příslušníku nedá ublížit i kdyby patřil k tomu nejmenšímu.

V XIX. století šel vývoj od kmenů a států k národům. Století XX. je na cestě od národů a států ke kontinentům. Tomuto vývoji musí se podřídit také Anglie, která byla zapřisáhlým nepřítelem jednotných kontinentů, poněvadž její říše se rozkládá na pobřežích všech kontinentů spojena spolu mořem. Je přirozené, že kontinenty, které se jednotí, zaženou Anglii do moří.

Pro Anglii měl cenu spojenec, který byl při pobřeží, ke kterému bylo blízko z britských námořních základen. Takový spojenec představoval dobrovolné britské předmostí na pevnině jako v Evropě na příklad Norsko, Dánsko, Holandsko, Belgie, Řecko a Jugoslavie. Ale pro Anglii neměl nikdy žádný význam národ vnitrokontinentální, jako jsou Češi nebo Maďaři.

V kapitole „Po porážce v Evropě ústup z Ameriky" jsem ukázal, že Amerika jako kontinent žene Anglii do moře stejně tvrdě,

jako to dělá Německo v Evropě. Poněvadž Britské ostrovy leží blíže k Evropě, Anglie se dohodla s Amerikou a postoupila jí své základny za to, že Amerika ji bude chránit proti Evropě a ne už jediné proti Německu.

Evropa zůstane Evropanům a bude rozdělena na několik velikých národů a pak na řadu kmenů. Za kmen bude považován národ početně slabý, jehož řečí se v Evropě nebudeme moci dohovořit. Nad tím nesmíme plakat, že tak řada evropských kmenů, která měla své státy, postupem času politicky zanikne a zůstane drahá své veliké evropské vlasti jen kulturním svérázem.

Vývoj směřuje proti příliš náročným malým národům, poněvadž se kontinenty nemohou už dělit na národy a nárůdky. Za jednu generaci budeme se smát oněm „babičkám" v českém národě, které lpí tak trucovitě na mumifikovaných dějinných mythech.

Britská říše ustupuje do Oceánu. Zmizí v něm jako kdysi se v něm ztratila Atlantida. *Veliká Britannie zajde na vzpouru kontinentů proti moři.* A s ní zaniknou i ti, kdož nemohou dnes vývoji přijít na chuť. Doba je prostě spláchne.

Už jsem chtěl odložit pero a tu jsem si vzpomněl na rozmluvu, kterou jsem tyto zářijové dny měl s jedním graduovaným českým inteligentem. On ještě na jaře byl pln zápalu pro věc Nové Evropy pod německým vedením, dokud nedošlo k střetnutí sovětsko-německému. Psal, horoval, přikyvoval. Ale nyní, když jsem se s ním sešel, prohlásil upřímně, že už ve vítězství Německa nevěří. To mu ovšem nebrání, aby své přípravy na „vítězství" Anglie nespojoval s vlídnou tváří k Němcům.

Je to prostě jeden z těch pohodlných popletů, kteří nám tu na neštěstí zbyli, když ti ostatní upláchli do Anglie. Má mnoho volného času, ale málo víry, vlastně žádnou víru v nic, jediné touhu nějak se pohodlně zařídit. Dokud se mu zdálo, že Němci zvítězí (naprosto bezpečně), držel s nimi. Dnes, když si myslí, že to tak bezpečné není, odtahuje se a zaujímá pověstné vyčkávací „střední" stanovisko.

„Když tedy myslíte, že Německo nezvítězí, vysvětlete mi, prosím, *jak Anglie porazí Německo?* Není přec možné, aby tato válka končila bez nějakého vítěze." S tím jsem se na pana inteligenta obrátil a čekal odpověď. Ošíval se. Nemohl mi prostě vyložit, jak vlastně Anglie to Německo porazí. Ujal jsem se proto slova sám:

„Nejúčinnější zbraní Anglie byla doposud *blokáda.* Německo za světové války neporazil maršál Foch, nýbrž generál Hlad. Jak je to dnes s hlavní britskou zbraní? Milý příteli, kdyby opravdu mohla britská blokáda Německo porazit, nemusila Anglie přijmout ponižující podmínky spojenectví amerického a sovětského. Nyní po porážce sovětského Ruska blokáda proti Německu se stala v rukách Anglie zbraní z lepenky a cucků. Chce-li Anglie nad Německem zvítězit, musí je *porazit na evropské pevnině a Evropu obsadit.* Ale aby Anglie mohla vůbec něco na evropském pobřeží začít, musí si opatřit nejprve *důkladnou převahu ve vzduchu,* která by umožnila úspěšné přistání u evropských břehů a pak *rozsáhlé dopravní loďstvo,* které by rázem přivezlo k evropským břehům tak velikou armádu, aby tato odolala než lodi přivezou další posily. Bývalý americký president Hoover nedávno prohlásil, že Spojené státy, aby do Evropy dopravily armádu o 5 milionech mužích, musily by mít lodní prostor o 40 milionech tun místo dosavadních 5 milionů tun.

Za války světové Anglie se Spojenými státy měly celkem k použití na 50 milionů tun, dnes mají sotva 20 milionů tun, poněvadž Japonsko nejde s Anglií, jako za války světové. Také Francie stojí stranou. Dnes mají Anglie a Spojené státy dohromady 40% z onoho lodního prostoru, který měly v roce 1917, když Spojené státy vstoupily do války.

Za prvé světové války Spojené státy posílaly své jednotky do Evropy *bez těžké výzbroje,* bez děl a vozby, aby ušetřily lodní prostor. Těžkou výzbroj americkým jednotkám dodaly průmysl britský a francouzský. V této válce britský průmysl na takový úkol už zdaleka nestačí. Vždyť sama Anglie prosí o dodávky ame-

rického materiálu. To znamená, že pro dopravu amerických jednotek do Evropy bude třeba většího lodního prostoru než za války světové, kdy americká vojska docházela do Evropy v tomto pořadí:

1	divise v červenci	1917	9	divisí v červnu	1918
1	„ v září	„	7	„ v červenci	„
1	„ v říjnu	„	4	divise v srpnu	„
1	„ v prosinci	„	6	divisí v září	„
1	„ v lednu	1918	4	divise v říjnu	„
3	„ v dubnu	„	3	„ v listopadu	„
1	„ v květnu	„			

Od července 1917 do listopadu 1918 Spojené státy poslaly do Evropy (za 17 měsíců!!) celkem 42 divise, tedy armádu právě tak velkou, jakou na jaře 1941 postavily do pole Jugoslavie společně s Řeckem.

Ale v letech 1917 a 1918 byla *americká přistání* na francouzském území *umožňována západní frontou,* za kterou se prováděl v klidu nástup amerických divisí. Na západní frontě, sahající tehdy od Kanálu lamanšského až po švýcarskou hranici, chránilo americký nástup v Evropě 180 divisí francouzsko-britských v důkladných zákopech.

Mnoho se dnes vykládá o tom, že sovětská vláda prosila Anglii a Spojené státy, aby vylodily svá vojska v Portugalsku a tak zřídily proti Němcům druhou západní frontu. To jsou sny naprostého laika. I kdyby se podařilo rázem vylodit na portugalském pobřeží 10 divisí britských anebo amerických, než by přišla další zásilka divisí ze zámoří, bylo by těchto 10 vyloděných divisí mezitím už dávno německou brannou mocí zničeno a zahnáno do moře.

Když Adolf Hitler na počátku roku 1941 prohlásil, že vyklidí území, na kterém by britská vojska mohla přistat, nebyl to žádný vtip. Německá branná moc si to mohla dovolit, poněvadž německé velení mělo spočítáno, že Anglie s Amerikou na vylodění 50 divisí na evropské pevnině potřebují nejméně půl roku při nedostatečném lodním prostoru, který nyní mají k disposici.

Nejvýhodnější okamžik pro vylodění britských a amerických vojsk byl červen 1941, kdy na východě stálo v hotovosti 250 sovětských divisí. *V té době však právě Angličané opustili poslední evropské území,* na kterém se dosud drželi, a to byla Kréta.

Proč Angličané nezvětšili svá vojska na Balkáně, proč nepodepřeli Srby a Řeky natolik, aby tito vytrvali do vystoupení sovětského Ruska, které se projektovalo na podzim letošního roku? Odpověď je snadná. *Anglie neměla pro to žádné volné jednotky.*

Počítejme trochu. Za světové války Anglie postavila do pole celkem 90 divisí a v tom vedle jednotek anglických byly i jednotky kanadské, novozélandské, australské a indické. Z těchto 90 divisí 66 bylo použito v Evropě ve Francii a na Balkáně. Dnes i když má Anglie celkem 100 divisí, z toho je 20 umístěno na Dalekém Východě proti Japonsku, které ve válce světové bylo však spojencem Anglie, a 30 britských divisí je v severní Africe, v Syrii, Iráku a v Iránu. Zbývá 50 divisí a ty potřebuje Anglie na ochranu svých ostrovů u evropského pobřeží. *Anglie nemá dnes ani jednu volnou divisi, kterou by mohla vylodit na evropském břehu.* Všechny povídačky opačné jsou planý žvást.

A jak je to s tou americkou pomocí? Řekl jsem už, že za války světové Spojené státy poslaly za 17 měsíců do Evropy 42 divise. Nyní během dvou, tří let, tedy do roku 1944 mohou si Spojené státy pořídit asi 200 divisí, z nichž však polovinu musí použít doma na západním pobřeží, na Dalekém Východě, na Filipinách, na Havaji a jako posily Britům u Singapuru, v Australii a v Burmě.

Za světové války Japonsko, jako spojenec, umožňovalo Spojeným státům, aby všechny své síly obrátily proti Německu. Tehdy neměly Spojené státy, jako dnes, větší část svého válečného loďstva v Tichém oceánu a nepotřebovaly zesilovat své posádky na Dalekém Východě.

Spojené státy se mohou pustit do výpravy přes oceán Atlantický, až když budou mít dobře zajištěné posice v oceánu Tichém

a to bude vyžadovat ještě dosti času.*) Nemohou proto Spojené státy poslat do Evropy prvou stovku svých divisí, nýbrž musí síly *pravidelně rozdělovat* mezi *pole východní* (protijaponské) a *pole západní* (protievropské). To znamená, že americká válečná pohotovost *na obou polích* vyžádá si delší doby než za prvé války světové, kdy Spojené státy měly co dělat jen s Německem, proti kterému na evropské pevnině byla už fronta 180 divisí francouzsko-britských a kde na straně amerických spojenců stála také Italie, která poutala síly Rakouska-Uherska.

Na jaře 1941 na západě v Evropě na Britských ostrovech bylo 50 divisí anglických. Na východě v severním úseku sovětské fronty 250 divisí bolševických a na jižním úseku balkánsko-africké fronty 70 divisí britsko-srbsko-řeckých. Celkem měla Anglie a její spojenci na Britských ostrovech a na východě Evropy na 370 divisí. Nejlépe bude, sestavíme-li si přehled do tabulky:

Na jaře 1941 proti Německu a Italii mířilo:

50 britských divisí na Ostrovech,
30 britských divisí v severní Africe a Blízkém Orientě,
40 srbských a řeckých divisí na Balkáně,
250 sovětských divisí na východě,
celkem 370 divisí.

Na podzim 1941 z toho zbylo:

50 britských divisí na Ostrovech,
30 britských divisí v severní Africe a Blízkém Orientě,
90 sovětských divisí na východě,
celkem 170 divisí.

*) To jsem psal dva měsíce před vstupem Japonska do války proti Spojeným státům. Do července 1942 Spojené státy přišly o polovinu svého válečného loďstva, o celé Filipiny, několik ostrovů z Aleut a ostrov Guam. Přes 30% dopravní tonáže Spojených států zničily do půle července 1942 námořní a letecké síly Osy a Japonska, hlavně však německé ponorky při východoamerickém pobřeží.

Od jara do podzimu 1941 německá branná moc zničila celkem 200 nepřátelských divisí.)*

Kdyby Spojené státy poslaly na východní frontu do Orientu svých 100 divisí, bude to *stále ještě o 100 divisí méně* než měla Anglie k disposici proti Německu a Italii na jaře r. 1941.

Americké divise však stěží na evropské půdě přistanou, když už nepřistaly roku 1941 na jaře, kdy Anglie a její spojenci měli tu přes 370 divisí. Proto *porážky sovětských armád na východ od Kyjeva v září a před Moskvou v říjnu jsou konečnou porážkou Anglie na pevnině* v této válce. Spojené státy začaly totiž zbrojit pozdě, když to myslily doopravdy s pomocí Anglii. Než své zbrojení ukončí, nezbude ani v Blízkém Orientě mnoho z britských sil.**)

Ale to není konec chmur, které se nad Anglií stahují. *Bitva v Atlantiku pokračuje,* jak už jsem uvedl, stále úspěšně pro německé zbraně. Tonáže Anglii ubývá zvolna, ale *nezadržitelně.* Ve dvou letech této války ztratila Anglie více tonáže než za celou

*) Na podzim mohlo být sovětským velením vrženo na frontu 50 nových divisí k oněm rozbitým 250, s nimiz započalo válku. Během zimy a na jaře 1942 podařilo se mu zvětšit své armády na 200 slabých divisí, kde ovšem výcvik už není valný a lidský materiál chatrný. Z těchto 200 sovětských divisí bylo přes 50 zničeno do července 1942 na Krymu, pod Charkovem, na Volchovu, pod Rževem a za prvého německého rozběhu mezi Doncem a Donem.

V roce 1941 ztratily sovětské armády jen na zajatcích 3 977 000 mužů, dále 24 556 tanků, 21 742 letouny, 37 208 děl.

V roce 1942 do půli července dalších 675 000 zajatců, 4418 letadel, 3480 tanků a 4800 děl.

**) Těžké porážky vojsk Spojených států na Filipinách (které končily plnou jejich kapitulací) a povinnosti vůči Australii do poloviny roku 1942 nedovolily Spojeným státům, aby poslaly nějakou menší pomoc Angličanům jen do Egypta, natož někam do Evropy, kde Sověty opět úpěnlivě žádají o zřízení tak zvané „druhé fronty". Spojené státy nezabránily v roce 1942 ani těžké porážce Angličanů v severní Africe, ani rozbití sovětského jižního křídla mezi Doncem a Donem.

Hlavní překážkou je při tom nedostatek lodního prostoru. Do poloviny července 1942 v této druhé světové válce nepřítel ztratil celkem o 9 milionů tun dopravního lodního prostoru více než za celou prvou světovou válku.

válku světovou, která trvala 4 roky a 3½ měsíce. Ne Německu, nýbrž *Anglii hrozí blokáda a hlad.* Proto se dnes Roosevelt tak namáhá v Atlantiku, aby dovoz do Anglie lépe podepřel i za cenu války s Německem na moři. K válce na pevnině se Roosevelt ovšem neodváží. Hlavně v září 1941 stouply opět číslice zničené *britské tonáže,* která představuje vlastně krev v britských strategických žilách. Anglie bez lodního prostoru je říší bez krve. Roosevelt pokouší se nyní o transfusi, ale americké loděnice začaly se budovat příliš pozdě a lodi z nich budou spouštěny ještě později. A zde je právě Achillova pata Anglie: *lodní prostor.* Tak na obou polích jdou nyní ruku v ruce těžké porážky. Krev Britské říše uniká s lodním prostorem a spojenecké armády britských otroků na pevnině tají katastrofálně.

Pro Anglii zůstala nyní volba mezi plnou porážkou anebo dohodou s Osou. Jediným nepřítelem smíru mezi Anglií a Osou je světové Židovstvo, které už poslalo před německé hlavně Polsko, Norsko, Belgii, Holandsko, Francii, Jugoslavii, Řecko a sovětské Rusko. V plánu má ještě zničení Anglie a Spojených států. Všechny prostředky až do posledních hledí totiž světové Židovstvo využít k zdolání Německa, které však už zdoláno nebude. A tak mají vlastně Židé nepřímou zásluhu na sjednocení Evropy a na postupu národněsociální revoluce *v dělnické Evropě.*"

Můj známý, český inteligent, po těchto mých vývodech prohlásil, že jsem ho „částečně" přesvědčil. Proto mne přešla slušnost a upozornil jsem ho, že také okraj trpělivosti v českém lidu jednou přeteče. Až tato válka skončí vítězstvím Nové Evropy, bude se český dělník v továrně, na poli, v kanceláři a v laboratoři ptát: Co dělala za těchto velikých historických dějů česká inteligence? Odpověď bude znít: Bludařila z pohodlí, bludařila ze zbabělosti, bloudila v kruhu, poněvadž ji zachvátila úzkost z dálek, do kterých se před ní rozprostřela široká silnice Nové Evropy. Zůstala proto na krátké zarostlé národní pěšince a cupitala po ní krůčky dětinského stařečka.

Až se příští generace mladých Evropanů česky mluvících bude ptát svých otců, co dělali, když se Nová Evropa v bolestech rodila, dělník táta řekne dětem, že stál u soustruhu, sedlák táta řekne, že stál za pluhem, ale český inteligent táta bude stydlivě mlčet nebo nejapně koktat. Nepřizná se přece, že seděl za pecí, nohy křížem a že hltal z přijímače blafy londýnských Židů.

TŘETÍ VÝROČÍ MNICHOVA

Balkánská pověst vypráví o lidu, který se chtěl dostat do šťastné země a dal se na pochod se vším, co měl, následuje muže, který hleděl upřeně do dálky a významně se tvářil a šel napříč krajem cestou necestou, přes propasti a hory. Děti a ženy hynuly, slabí klesali, silní zatínali zuby. Lidu bylo stále méně a když zůstala jen hrstka umírajících žízní a vysílením, jeden z této hrstky pojednou poznal, že jejich prorok je slepý.

Na tuto pověst jsem si vzpomněl před třemi lety 1. října, když dvacetiletá republika dr. Beneše ukázala se nákladnou, zbytečnou hrou a když se plně projevila neživotnost státního útvaru, kterým nás po světové válce obdařila vypočítavá a prohnaná politika západních penězoměnců.

Nebyl jsem sám, komu náhle svitlo, jakým neštěstím pro český národ byl slepec doktor Beneš. Byli to právě lidé, kteří byli do té chvíle jeho přívrženci a kteří se tehdy sešli, aby se radili, jak tohoto státnického bankrotáře přinutit, aby co nejrychleji zmizel v propadlišti.

Někdo mu to měl říci. Když ostatní váhali, rozhodl jsem se sám k této smutné úloze a nabídl se, že půjdu na Hrad. Doktor Beneš mne přijal 2. října v 19 hodin, den poté, co jsme se dověděli o mnichovském rozhodnutí, kdy s doktorem Benešem už nikdo nemluvil a kdy ho všichni jeho zbožňovaní spojenci, Francie, Anglie a sovětské Rusko nechali na holičkách.

Nalezl jsem ho polekaného, rozpačitého, bezradného a nejistého jako kluka po výprasku. To nebyl *muž*. Styděl jsem se, že jsme tomuto ranečku bídy věřili. Hořko mi bylo. To nebyl žádný

vůdce, to nebyl žádný silný president. Měl jsem před sebou drobného chytráka, na kterého si někdo znenadání pořádně došlápl.

Doktor Beneš věděl dobře, co spáchal. Proto mne, prostého plukovníka svého vojska, hleděl přesvědčit, že všechna ta bída přišla proto, poněvadž byl *zrazen* všemi, na které spoléhal. On, státní president a vrchní velitel, se mne nakonec ptal, zda mu ještě armáda důvěřuje. Stiskl jsem zuby a řekl: „Pane presidente, armáda vám už nedůvěřuje." A nyní jsem čekal. Dá mne zatknout a s místa odvést?

Ale doktor Beneš nebyl ani vrchním velitelem, ani hlavou státu, nebyl už kapitánem české lodi, kapitánem, který tvrdne s bouří a roste v blescích. Doktor Beneš byl jen tuctovou hromádkou neštěstí. Proto se mne uvadlým hlasem ptal, proč mu armáda už nedůvěřuje. Řekl jsem, že voják neposuzuje plány, nýbrž jejich provedení. Nemluvil jsem s doktorem Benešem už jako s hlavou státu a se svým vrchním velitelem, nýbrž jako s člověkem, který se na pražský Hrad dostal nedopatřením.

Tehdy jsem mu řekl, že je jen dvojí řešení: buď válčit anebo se obrátit zády k proradným spojencům a dohodnout se stůj co stůj s Německou říší. Třetího řešení nebylo. Mnichov znamenal obrat v dějinách Evropy. Mnichov znamenal konec hospodářství, které dal Evropě versailleský mír. Stáli jsme na přelomu dob před propastí, ke které nás dovedl slepec.

Viděl jsem, že tento ješitný, třeba ustrašený mužíček neodstoupí a s tou zprávou jsem také přišel do shromáždění, které mne vyslalo na Hrad. Doktor Beneš nedovedl ani odejít.

Proto jsem napsal článek, který vyšel v „Lidových novinách" před třemi roky 5. října a který jsem nazval „Účtování a co dále". Tam jsem psal: „Nestyďme se nazvat chybu chybou — jinak nevybředneme z omylů nových a z katastrof. Nechme už toho ideologického mesiášství, na které náš národ v dějinách několikráte doplácel. Uvědomme si, že jsme se ukázali v těchto dnech (1938) nejopuštěnějším státem na světě, ač jsme se holedbali, že máme nejdůkladnější a nejmocnější spojenecké svazky, jaké kdy se podařilo malému státu vytvořit. Kdyby chtěl dnes

někdo tvrdit, že se můžeme s úspěchem postavit proti Německu, ten člověk by byl buď provokatér anebo idiot. Proto naše politika, ať už se nám to chce nebo ne, musí najít nakonec dobrý poměr k Německu."

Po tři roky zůstávám věren myšlenkám, které jsem tehdy napsal a o kterých jsem přesvědčen, že nám zajistí budoucnost jako národu, když doktor Beneš nás už o stát připravil.

Protektorát byl nezbytností, když politikou doktora Beneše český stát se stal neschopným dalšího života. Protektorát nebyla naše zkáza, nýbrž poslední záchrana. Po té stránce Hácha bude mít v české historii státnicky mnoho společného se svatým Václavem.

Bojovat s Němci jsme nechtěli, ale v okamžiku, kdy jsme se dali pod ochranu Německé říše, měli jsme si na všechny zdi napsat, že hůře než otevřené nepřátelství se trestá zrada. *Prosba o německý Protektorát nebyla ničím jiným než slavnostním prohlášením, že český národ se vzdává jednou provždy nepřátelství k národu německému.* Všechno jiné zapáchalo zradou, věrolomností a podlou záludností. Jako zrada a zákeřný klam musilo to pak být Němci hodnoceno a trestáno.

Před zhruba tisíci lety svatý Václav přijal německý protektorát, kterému se tehdy říkalo léno, společně s křesťanstvím. To mělo za následek, že jsme ze západních Slovanů jediní zůstali žít celých tisíc let, zatím co polabští Slované a Prusové, kteří se křečovitě drželi starých bohů, se starými bohy také zašli.

Český národ, chce-li žíti dále, musí přijmouti také víru Nové Evropy, jako kdysi včas přijal křesťanství. Český národ nabude ohromné síly a životnosti, bude-li cítit evropsky v novém, lepším smyslu. Neučiní-li to, potká ho osud polabských Slovanů a Prusů. Zajde se svými překonanými a vysloužilými modlami.

Prožíváme dějinné střídání stráží. Velikým omylem doktora Beneše bylo a dosud je, že příliš podceňoval Německo a příliš přeceňoval stařecký Západ, o němž ostatně 2. října 1938 za oné rozmluvy se mnou na pražském Hradě prohlásil, že „jsme svědky

zániku Západu". Podceňoval Německo v roce 1938 před Mnichovem a zkrachoval; dělá to i dnes a zkrachuje znovu.

Duše národů musí se umět převtělovat do nových epoch, jinak národ hyne s epochou, které se vším životem slepě upsal. Pokládali jsme za silnou dobu svého národa husitství, ze kterého nám zůstaly pouhé oharky veliké české středověké kultury a odnárodnělá emigrace. Tak tomu bude také zítra. I my prožijeme české probuzenectví po dnešním smutném bloudění v mlze. Po husitských zmatcích národní znovuzrození dalo nám osvícené katolictví. Po kalném dnešku bude to evropský národní socialismus, který zachrání českou duši a kus staré české statečnosti.

Tyto dny v říjnu 1941 máme proč býti smutni. Prolitá krev bolí, ale ještě více trpíme zbabělostí osnovatelů těchto těžkých poblouzení.*)

Jsem více socialista než Čech a více Evropan. Dnes jsme svědky tak velikých věcí, že národní bolení zubů v nich bledne jako hvězdy za svítání.

Ctím majestát smrti, ale byl bych zbabělcem, kdybych nepřiznal, že ti, co nyní zemřeli mezi námi, dali život za věc zbytečnou, vychladlou, odbytou. Bylo to počínání nežádoucí, pošetilé.

Německo v této válce zvítězí! — Žijeme v době, kdy za zítřek hovoří železo a toto železo svírá německý národ pevně ve svých pěstech. Židé a jejich přátelé neměli pravdu, když čekali, že Německo si vyláme zuby na Polsku. Neměli pravdu, když čekali německou porážku ve Francii. Neměli pravdu, když se domnívali, že Němci uváznou v Jugoslavii a neměli pravdu, když se těšili, že Němci ztroskotají v sovětském Rusku.

*) Na podzim 1941 podařilo se nepřátelské propagandě v českém lidu vytvořit tak hořlavou atmosféru, že vzniklo těžké napětí, které podporoval také jako ministerský předseda zrádce Eliáš.

Tehdy bylo vyhlášeno nad částí českých zemí stanné právo a řada zrádců a sabotážníků odsouzena k smrti.

Po druhé jsme prožili podobné časy po atentátu na pana Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera generála policie Heydricha v květnu 1942, kdy nad celým českým územím byl vyhlášen výjimečný stav. Co jsem napsal v říjnu 1941, platilo pro květen 1942 a bude platit i dále.

Naopak. Německá vnitřní síla se projevila ve své pravé velikosti právě v zápase se sovětským Ruskem, které bylo vyzbrojeno přímo příšerně a nic mu to při tom nepomohlo.

Tři roky mluvím stejnou řečí ne z lásky k Němcům, nýbrž proto, že skutečnost je taková a žádná jiná. A jen ten, kdo se nebojí skutečnosti, může žít.

Život českého národa závisí jediné na tom, že se smíří se skutečností a tuto skutečnost začne kovat, aby byla jeho silou a ne chudokrevnou bezvládností. Český národ v rámci Německé říše musí být šťastnější, spokojenější a zámožnější než byl pod vládou doktora Beneše a jeho Židů. Ale přes vyzvědačství, sabotáž a teroristické činy jsme se přec k nějaké rozumné dohodě s německým národem nemohli dostat.

Proto také musíme odkliditi to, čemu se dnes ještě říká jednota národa v podobě mrtvé, demokratickými zápachy prolezlé organisace. Pluk záškodníků v britských službách a pavijáni s dvojí tváří, kteří tyto záškodníky kryli, musí být bez milosti potřeni jako úhlavní nepřátelé českého národa. Zbaven záškodníků český národ se pak rozdělí na ty, kteří jdou otevřeně, bez bázně a s vírou za Adolfem Hitlerem, a na ty, kteří ještě váhají, ale s Anglií nemají už nic společného.

Jednou provždy musíme skončit výklady o ohledech na tak zvanou „českou mentalitu", která není ničím jiným než pohodlnou zpozdilostí, protisociálním reakcionářstvím a ponižující sentimentalitou. Dnes je čas, aby ten, kdo povede český národ v zájmu jeho budoucnosti, se postavil tvrdě proti pomalu myslícím, tyto pomalu myslící nechal sedět tam, kde sedí, a s ostatními, kteří věří v Novou Evropu, odvážně v usilovných pochodech hleděl dorazit co nejdříve do fronty Nové Evropy.

Ti, co dosud stáli v čele českého kulturního, hospodářského a politického života, nedělali nic jiného, než český národ pomalu udolávali, aby jej dostali do márnice, před kterou už s velikou lopatou čekal zasloužilý hrobník českého státu: doktor Beneš.

Český národ nesloží kosti, aby Anglie žila! Český národ má Vůdcův slib, který dobře ví, že jsme byli obětí smečky zločinců

a slabochů, který dobře ví, že valná většina českého lidu jde pilně za svou prací a že už dávno by si byla poctivě a chlapsky stiskla ruku s německým národem, kdyby nebylo politických sabotážníků a britských zaprodanců.

Český národ, znovu sjednocen ve zdravé síle, pozdraví s upřímně pozvednutou pravicí tvůrce nové epochy lidstva, stavitele Nové Evropy, největšího socialistu a Němce všech dob — Adolfa Hitlera.

O tom jsem přesvědčen a tomu z celé duše věřím.

OBSAH:

Úvod 5
Z rozvalin na nové přední stráže 9
Od výdělkářství k obětavosti 15
Veliká válka židovská 22
Po porážce v Evropě ústup z Ameriky 28
Náš trapný imperialismus 34
Verbíři „páté kolony“ 40
Evropa se opravdu sjednotila 48
Sovětské Rusko válčí 55
Jde to dobře na moři i na souši 62
Češi v Nové Evropě 69
Ne s vítězem, nýbrž s lepším řádem 77
Třetí výročí Mnichova 88

EMANUEL MORAVEC

Děje a bludy

O ŠÍŘCE EVROPSKÉ CESTY,

O ZAROSTLÉ NÁRODNÍ PĚŠINCE

A NEJVÍCE O TÉTO VÁLCE

NÁRODNÍ KNIHOVNA ČESKÉ REPUBLIKY
UKF
10

II. doplněné vydání

I. vydání vyšlo v říjnu 1941 ve sbírce „Na okraj nové doby"

VYDALO V ROCE 1942 NAKLADATELSTVÍ ORBIS, PRAHA

TISKEM KNIHTISKÁRNY ORBIS, PRAHA

K 15,-

EMANUEL MORAVEC: DĚJE A BLUDY